

Kiadóhivatal: Fischek Fülöp könyvkérkedése. Ujvárosi ucta. 513. szám.

Előfizetési árak: Egész évre 5 frt. Fél évre 3 frt. Negyedévre 1 frt. 50 kr.

Hirdetmények: 5 hasábos pöttyösor egyszer 7 kr. többszöri hirdetésnél 5 kr. Bélyegdíj 30 kr.

Z A L A

MEGYEI ÉRDEKŰ.

KÖZMŰVELŐDÉSI, TÁRSADALMI ÉS GAZDÁSZATI HETILAP A ZALAMEGYEI GAZD. EGYESÜLET ÉS TOBB M ÁS EGYLET HIVATALOS KOZLÖNYE.

Szerkesztői iroda. Hova? a lap szellemi részét illető közlemények küldendők Ujvárosi ucta 513. sz.

Hirtmentelen levelek csak ismert keszkből fogadtatnak el.
Kéziratok vissza nem küldetnek.

Nyitlittér: Pöttyösor 10 kr.

Meghívás.

A zalamegyei Gazdasági Egyesület 1881-ik évi november hó 28-án délután 4 órakor Zala-Egerszegén saját tanács termében rendes

közgyűlést

tart, melyre az előfordulandó tárgyak fontossága tekintetéből a tisztelt tagoknak minél nagyobb számban leendő megjelenése követték.

Tárgyak:

- 1. Az elnök megválasztása.
 - 2. Az évi költségvetés megállapítása.
 - 3. Folyó ügyek.
- Zala-Egerszeg 1881. nov. 1-én.
Arvay István.
ügyvezető elnök.

A nmg. földmívelés ipar- és kereskedelem ügyi kir. minisztérium 34360 sz. a kelt értesítése szerint maklata készítésre alkalmas és a piaci árnál magasabb áron értékesíthető alább elsorolt árpa vetőmag részletek száz kilográmnként nyolcz forintnyit áron a gazdasági tanítványokhoz intézendő megkeresések után kaphatók u. m.

Angol chevalier árpa 100 sz. száz kilográmnként 8 frt.

- Magyaróvári akadémiánál . . . 50 hl.
- Kassai tanintézetnél 25 hl.
- Keszthelyi tanintézetnél 55 hl.
- Kolosmonostori tanintézetnél 50 hl.
- Liptóújvári földmívelésskolánál 30 hl.
- Ezen kívül a kolozsmontori gazdasági tanintézetnél ugyanazon áron kapható.
- Angol Oakshott árpa 7 1/2 hl.
- és Primadonna árpa 30 hl.

A megkeresések sorrend szerint fogván elintéztetni, a gazdaközönség figyelemztetik, hogy megrendeléseit, mielőbb tegye meg.

Azon szempontból, hogy e vetőmagban minél többen részesülhessenek a gazdasági intézetek igazgatóságai utasították, hogy egy gazda-

nak legfeljebb két métermázsát szolgáltatassanak ki.

Zalamegyei gazd. egyesület.
Zalaegerszeg 1881. okt. 28-án.
Szigethy Antal
titkár.

Zalamegye szőlőbirtokosaihoz.

Ily czim alatt irt egy felhívást Csígo Pál ur phylloxera biztostársam a „Keszthely” lap 24-ik számában hogy a megyei hatóság és gazdas. egyesület támogatásával kérjük a m. kormányt, miké a szomszéd Veszprém megyei phylloxerának ide átcsapását ne csak gyóritással, de gyökéres kirtással segítse elhárítani a Zalai Balatonpart lakosságának lét-kérdését képező 22,000 hold szőlőbirtokától.

Felhívása szorgos-életbevágó. Ép azért vizsgálzatom itt a megyei gazd. egyesület hivatalos lapjában, mely gazd.egylet úgy hívem a távol Egerszegről is édes gyermekének tartja a Balatonparti vidéket: védelmére kel e közeli vész elhárítása eszközésében.

Felhívása nagyon jogos is; midőn azt kívánja hogy a Solyi-Kencsei és papvári még alig 200 hold phylloxera szőlőirtatnék ki egészén, mielőbb hogy a közel zalai 22,000 hold tőle még fél ennyi Somogyi part) megmentessék! 200 holdat 22,000 holdért (Somogygyal 32,000 holdért) áldozni lehet — áldozni kell!

200 — a 32,000-hoz úgy áll mint 1 a 160 hoz. Egy holdat 160 holdért akkor is áldozni kell, ha az egy hold nem biztosan, nem örökre mentené is meg a 160 holdat.

Mert Veszprém e 200 holdja kevésbé kárpótolható, nemcsak mert kis terület, de mert csak oly lankás domb, mely mint szántóföld is azonnal használható; — míg a zalai

22,000 hold legtöbbször oly magas és köves hegyhát, mely a szőlő kivestéssel semmi másra nem alkalmas.

Ama 3 község kevés szőlője, csak Confect — mellék üzlet, — míg a zalai 22,000 hold 80,000 embernek egyedüli létfeltétele.

Ama 3 község lapos — televény mezejéből, gabnájából is — mit a közeli Veszprém és Felhévár piaczaín alul, felül közel elvonuló vasutain jól értékesíthet, — tehát csakély szőlője nélkül is könnyen megélhet.

De a zalai hegyvidék népe együtt pusztulna szőlőjeivel! — És nem csak a birtokosok de a munkásosztály is, — mert olyan sűrű itt a lakosság, hogy így is csak akként bír megélni, hogy a szőlőmunka közben, mely tavaszi és őszi kenyérkeresését adja nyáron aratni meg Somogyba — teli kenyérért. Tehát a szőlők pusztulása esetén tavaszra és őszenem lenne keresete, nem lenne kenyere!

Mert gyékény — kosár — szalma fonás, vagy más házi ipar itt még csak jámbor óhajta a gondolkodóknak érzőknak és veszélyt látóknak!

Igaz, hogy népünk nem is igen szereti az ily pepecelő munkát, de megszerettetni lehetne vele, ha volna kezdeményezés — támogatás!.. Kellene is! Előbbre való volna is, mint például a Vajdahunyadi vár — technológiai muzeum — paleontológiai tanszék és a többi ezer ily országos kiadások, messze jövőre idealis befektetések!

Mert lehetnek ezek bár kegyeletes, tudományos, szellemes czélú kiadások; de mit használ: ha az emberi szellem testben lakik — és a test 1-ső sorban enni kér!.. Hiába vetjük a magot, ha mikorra abrak töl belőle (bocsnát az alantas hasonlatért) a paripa kiszendet!

Anyagi létezésünk gyarapodá-

sunk az alapfeltétele mind a többinek.

Azért kívánta böcs Széchenyiink 1-ső sorban nemzetünk vagyonosaságát emelni, — tudván, hogy még a szabadságnak is ez az alap gyökere, mert nincs szegény nép, mely szabadságát sokáig megtartani bírná; és nincs vagyonos nép, mely a szabadságát ki ne vívná.

Mi aligha el nem hanyagoljuk a jelent a jövőért, — a testet a szellemért, az eszményiért, a két élő modern civilizációt, — ennek gazdagabb népeket illető magas és drága nívaujáért!..

A szőlők pusztulásával e vidék népének nagy része koldulni — nagy része kivándorolni kényserülne!..

Dalmát hegyháti kopársággá lenne a most üde Balaton part vidék!

Mennyi és mily drága a d o l a p o t vesztené az ország? — mily nektárforrást a közgazdaszat?!..

Gyáraink — vasutaink e vidéken nincsenek, nem is várhatók. Kereskedelmünk, forgalmunk szép de emporialis tekintetben „szakutez” szerű hegyvidéknek nagyon gyér. Még marha tenyésztésünk is előtte az oktalanul keresztül vitt tagozás — és a tenyész állatok hiánya!..

Ez egy szőlőmívelésre van utalva népünk, mely midő évenként súlyosodó adóbrintajával (nem filléreivel) más vidékek vasutait — vízármentesítését — sőt Sport és luxus befektetéseit segélyezni kényserítve van; nem e méltó joggal kívánja és kívánhatja — hogy más vidék — sőt az ország is vizszont segítse meg menteni a egyedüli szőlőparát a phylloxerának már már felénk áramló végveszedelmétől!..

Védekezzünk magunk is — de jogos segély kérésünknek adjunk e helyes hangot is — addig míg nem késő — a akkor mikor e segély oly olcsó, országos rendelettel

meg oly könnyű, — mikor kevesek sok: e vidéknek mindené megmenthető!..

Czigány Károly
Balatonvidéki phylloxera biztosi

Könyv-olvasás, magyar-könyv-vállalatok, kis-könyvtárak.

(Folyt. és vége).

„Ha költő nevet csak az érdemmel, a ki nemesített érzelmeket, hozdoz keblében, ki a természetre az emberi szenvedelmekre vizsgáló tekintetet veté, ki a való életet magas szempontokból névé fel, dalát a szépnék és jónak, s az örök diességnek szentelé, hogy általa minden ifju kebel lángra gyuladjon: Valljátok meg „akkor” a költő bizonyosan jötevője az emberiségnek, s nevé hála és tisztelet érzelmek közt kell neveznünk!

És ha csak „akkor” kell a költő nevé hála és szerelmet érzelmek közt neveznünk, a ha a költővel egynek tartjuk azt, amit lángheve és szellem megeremélt, és ha a költő szent hivatását nem teljesíti elveszi hálaikat, és ha a könyv is, mely az erkölcsöt lábbal tapossa: gyom a mely a nemesebb érzelmeket ganyolja: mérge a melyben pedig semmi szent sincs: kéjhölgy, a melyet úgy megvetünk. A jó regényt — mely cizkírko ur szerint életigazságokra, erkölcsi szabályokra, tudományos kutatások eredményeire tanít, mely el fejezeti volunk az életet, szeretjük, dicsérjük — a ezért és akkor ezen jó tulajdonságainál fogva érdemesítjük arra, hogy elolvassuk; a így szerzőjének a hála és tisztelet adóját figyelemünkkel is lerőljük.

De szükséges is a regényolvasás — beszéljen békki — sőt, ha a műveltség alatt az embernek a társadalomban azon viszonyát értjük, mely a jelesebb irodalmi termékek ismeretét is okvetlen feltételezi mel-

„Zala” tárczája.

Egy kabinet-képre.

I.
Mint bimbó a rózsán
Ugy mosolyg szelém;
Mint bimbó a rózsán
Ugy szeretlek én.

S mint a rózsát, ha rajt
Bimbó nyilni kezd,
Éte legszebb hajásit
Akkor éli ez:

Rám is most dertült a lét
Legszébb hajnála,
Hogy te léttél életem
Rózsabimbaja.

Mért a költő léte
Szept, mint rózsát;
Csak legyen oly bimbaja
Kit csókoltál ő.

II.

Artatlan lelked viszfénye ragyog ki szemedből
Nincs ennél ragyogóbb csillag az égnek fölén;
Isteni kéz csemésként valahol ha bevillhat a lélek,
It bizonyára hevül: szép szemed adja tüzét.
K. J.

A Budára törekvő szintársulat.

Déreczen, Nyíregyháza, Baja, Pécs, Kassa, Nagyvárad, Miskolc, Pozsony, Balaton-Füred, Veszprém, Szeged, 1868, 1869, 1870.

Moán György úról.

(Folytatás.)

Magya volt az Egressy nagy lelkere
És kintelen martyr láál!
Az istenek megirigyelték a 60 az évék
Mellatlan korától és magukhoz vették, hol

talán ő is, (mint Székelyné a hajdankor Fyelle Kornéliája vallotta és hite végő napjában is, hogy a csillagok honában megint csak fog 6 komédiázi) az égiek gyönyörévé vált!

Egressy vendéglátékain kívül még a Jókainé vendégcsereplése volt a városi színpadon igen nevezetes s minden tekintetben fényes, dús eredményit.

Jókainé vendéglátékaik között sorozta Tóth Kálmán Egy királyné új drámáját, melyet Pesten a censura nem engedett előadni; a nagyvárosi helytartóságai osztály magyar fiai azonban átbocsátották a censurán és Maschek sem mert ellene szállni, de az orszárossági vereségek is nagyon megpuhították a Bachuszárokat, felelőknök mindenfél megengesztotte a magyarokat hajó gyepilőszázt.

Az persze senkisein gondolta és gyantította, hogy ez az „Egy királyné” előadás a saison vége felé és éppen az orszárossági vereségek alatt, mikor már Váradon is alig maradt katonaság, egy kis tüntetésre, lelkesítésre, volt előzve, szájva; de olvassa a dráma is ártatlannak tetszett; az elégedetlen magyar forak kifakadással, mint Bänkbanban a békeküennek — olvassa nem lunt föl veszélyosnek, arra még éppenséggel nem gondoltak, hogy egy drámai előadás a népszerű Jókai és Tóth Kálmán új messze földre lejjönnek. Ez addig csak Jókainé és a direktor titka volt, amíg a város előbb teli nem volt kürtölve a nemzeti drámával, mint nagy szerül ujdonsággal. A sugópédány már parafrázsa volt a censuratól, a plakátok kántor Gyuszi szokása szerint apró formátú mokban kezdve napról-napra röttek és még a kunyhók lakóait is kíváncsiságra ingerelték: a mint a plakátok dőttek, szaporodtak a dráma mellékozimai is, végre a felvonások keresztnevei, melyek ocupa ribbilis drámává tették a szerényt, az ártatlan, a jelentéktelen „Egy királyné” főcímet, mely a mellékezimok megnövéseével mindinkább szűkebb és kisebbre szagorodott; mielőtt a város teli lett volna lárma, a környék, a vidék föl beirtombitálva, így mikor már a megye és

város föl volt hajszolja, az „Egy királyné” dráma előadására és a censurától nem lehetett tartani, hogy visszavonja az engedélyt, mert ezzel csak olajt tűltött volna az úgy is lángolni kezdő tüze, akkor egy utolsó óriási nagy plakátot hirdette ki Kántor Gyuszi, hogy az előadás a nemzeti ügyért Jókai és az új dráma szerzője Tóth Kálmán személyesen megjelennek.

No bezzeg el is kapkodták az összes jegyeket egy óra alatt, dőlé már ki kellett hirdetni, hogy az új dráma másnap pedig fog-tól ismételtetik, a vidék számára pedig egy harmadik előadás-t hirdettek Kántor Gyuszi folytatónak harmadszor a betívát előző héttől estére és egy esomó találgással a szőlőróza minden irányában szétkuldé a környékbe czédulalordótt, a kiknél jegyek el voltak előbb elkölt minden fülhely, az óriai közkarzatok két sor számozott úlést is kelle alkalmazni.

Jókai és Tóth Kálmán mindem mond- rocsinalás nélkül, valóságos diadalmenettel robbantak a városon végig a „Fekete sas” szálójába; estve nem volt előadás és a szintársulat zenekara, meg énekcsereg soroznátok kézzel adni a népszerű trónok; de már ezt Maschek nem engedte meg, még nem volt egészen, csak félig összehajszolva és ijedségében a reszogat nép láttára, mely a kis piacon tolongott, hogy Jókainé és, az éppen Orszárosságba áttutott olái határveteket a váról a piacra rendelte, s meg a gőzkocsikhoz sietett, mert szentül hite, hogy út forradalom akar kiütni, Hiszen olyanok is voltak a kedélyek, hogy Jókainék egy szavára még Villafranka előtt kintölt von egy második szabadságjárás. De lát Jókai maga öndöntőleg hatott a közönség közt a nem engedte, hogy a szerenától, — melyet a szintársulat mindenáron megakartak tartani — megtartsák.

Mind a három előadás szentült az előtt és óriái lelkesedés közt folyt le; Jókai egy látuló erkélyartszékben vonta meg magát, hogy észre ne vegyék; nem ért semmit, a miut bedlt székébe, a meillette lévő váradi polgár stentori hangon végig kiáltja a hezterén, hogy Jókai itt van mellöttem, éljen a nemzet kedője” s az egész közönség visszhangozta, a hezterén kívül álló tömegek pedig folytatva adták az arena körjé szent- zensulóság megöltötött nép ajkára az éljének! a nők úgy uili hajigáltak virág-bokrétával, hogy csak a feje látszott ki a virághalomból.

Tóth Kálmán alig gyözött már hajlongni és a színen megjelenni a sok kihívásokra, sőt mindem se látott se hallott és elhangzott a Jókainé vezetés. Oket és alkalmazták virággal. A Bors ispan jelenet- toly gyúto hatással voltak, hogy a földet- len nézőtérrel föllhangzó és mar egészen a szenvedélyesség fokozódott ovázók a csendes éljen a város fölött visszhangozva szálltak és forradtak szót a legtávolabb utca- csúka is.

A nevezetes három előadás után, — melytel Jókainé betepszto diadalmas vendégjeléki egykulást, igen szép értékes emlékekkel távozván Váradról, — Kántor Gyuszi igazgatásának ugyan csak meggyűlt a baja Maschekkal; lépten nyomon üldözte és hol csak lehetett, mindentéle akadályokat gördítet az előadások elő, szorongatásaira Vil- nafranka is bédött, de szerencsére a saison is vége felé járt már és Kántor Gyuszi Miskolczra vonzto tarsulatát.

Igaz, hogy ő is be volt mázolva a Bach- huzárokk felétek könyvébe és ez mindentéle jelezitett, de azon általános hatással fogta, melyet tarsulata az országban mindenütt kivított és a politikai viszonyoknak tavasz- dásn folytatás, annyira meg sem mentek, hogy az igazgatói concessiót megvonják tőle.

Miskolczra már zenekart is szervezett Rácz Fabian pécsi híres primás vezetés alatt, ki a saját bandáját a bajai zenészek javából hatmincsenkét tagra egészítette ki.

A Villafrankai béke nagyon elszomorította ismét a kedélyeket és ez az utolsó romény is meghusulván, lassankint a magát megadó és meg nem adó részre osztatta mindentéle a közönséget. Miskolcz nem ad-

ta meg magát, épp ez időben demonstrált a ref. vall. pártja ellen is.

A különben is igazított kedőlyt várossnak nem is kellett több, mint a már országosan robbanó híresített szintársulat megérkezésére. Az első előadás megölés est- vén a színház előt csoportosult az egész szintársulat, a fogogott (mert állandó nagy lohogója volt, melyet Budára is fölvitte) V. Kovács József vitte előt, utána a jeles Rácz Fabian magyar népmesztársulata s ezek után a szintársulat kitűző éneklőgyese — kor- sa, végre fölléghajlókként a női szimlést, kikhez a miskolci dandys osztalkottak. Nagy esemény, szép sorban, sötétben megindult a menet a nagy sűz alá és, hol a borsdoss- gyei szőke fűrés, szép száru gentleman föl- nök lakott s ablakai alatt gygás orradás meg ábrándos dalt elhangzoderóv, áttért a derék főszolgabíróhoz, ki a szindarabok cen- sura volt és ha előadások fölött rendelők- ügyeletet is vitte, jora való Bachhuzás volt; ilyen Jekelhalasi a város polgármesteréhez (most a rendőrügét min. tanácsosa) fordult a tisztelő csoport, de már ekkor ezekre mezt tömeg kísérte a jövevény új szin- tarsulatot. Jekelhalasi akkor szintén kemény nyaku miskolci ember volt, a ki polgártár- saival erősen demonstrált a fenütlő hatalom ellen, az ő ablakai alatt lát más tömsu- ryhuson-seregű dandikkal kelle előláni, mint a Bachhuzárokkal elzengedezett ábrán- dok; ez már totosult a miskolciaknak, de a szőke fűrés megyerősséknéket szegot ütté a fejébe. A polgármestertól végre a színház elé ment a menet, hol már faklyákat is gyújtottak a szímszék és rákészték a tilos mo- zatot, a Kölcsey-himnust, az ór. Szerda- helyi travestált Vid tudulóját; „Tartd meg oh Istenünk usmetűnk és hazánkat, zád szegó ellenünk (i. az osztrákokat), áldd meg edes hazánkat, és ha lenne ki fölládaná ellene, verje azt meg a magyarok istere!”

A végső sorból minden kar az éghez föl- emelve ráta a főveget, a nők székoldód- gat, a mindég 49-os hazafilában egy sevű V. Kovács József (most a népszínház tagja) a nagy zászlót; a közönség megismételte

Erste Ziehung
schon am 12. November!
 3% fürstlich

SERBISCHE LOSE

vom Jahre 1881 à 100 Francs in Gold.
Jährlich fünf Ziehungen
 am 14. Jänner, 14. März, 14. Juni, 14. August, 14. November.

Jedesmaliger Haupttreffer

in Gold

FRANCS 100.000

Kleinsten Treffer 100 Francs in Gold.

Die Treffer und Zinsen sind in Wien, Budapest, vielen Provinzhauptstädten, sowie an den meisten europäischen Hauptplätzen ohne jeden Abzug zahlbar.

Für die pünktliche Bezahlung haftet die fürstlich serbische Regierung.

Das Los trägt 3% Zinsen in Gold.

Vorteilhafte Ankaufs-Bedingungen:

Serbische Lose gegen Cassa à fl. 44.

Lieferscheine

gegen Anzahlung von nur 4 fl.

und Bezahlung der restlichen 40 fl. nebst 25 kr. Zinsenvergiftung am 15. Jänner 1882.

Bezugscheine

gegen Anzahlung von nur 4 fl.

Der Rest ist in 10 Monatsraten à 4 fl. zahlbar.

In beiden Fällen spielt der Käufer sofort nach Ertrag der Anzahlung von nur 4 fl. auf sämtliche Treffer allein und ungehellt mit.

Erste Ziehung schon am 12. November.

Zweite Ziehung schon am 12. December.

Dritte Ziehung schon am 14. Jänner.

Somit drei Ziehungen im Laufe der nächsten drei Monate.

Wechslergeschäft der Administration des

WIEN, **MERCUR**

Ch. Cohn, Wollzeile 10. u. 13. Wollzeile 10. u. 13.

892 1-1

Figyelemre méltó!
PILEPSIA,
 göres és szívbajbanszenvedők. kik ezen betegségek iránt érdeklődnek és biztos segélyt keresnek, bizalommal szereztek meg **Dr. Boas** görög és idegbajt gyógyító **speciálitását** fűzetet; kapható ingyen és bérmentve, csakis
PARLAGHY urnál,
 München, 39. Bayerstr.
 886 2-12

Felvilágosításul!

Hoztam több oldalról érkezett kérdéseknek eleget tenni akarván, megjegyzem, hogy egy húszféle nevet viselő czeg által mint bámulatot keltő, mesés s. t. e. semmitmondó skavakkal hirdett arcaikkal minden sz. lid czeg által jobu minőség mellett meg jelentékenyen olcsóbban szállítottak. Így pl. ajánok tiszta, jó és valódi gyapjú szöveteket, egész öltönyöket, 3%, méter, melyek ezen czeg által mint
még sohasem létezett
 6 frjtával jelentetnek à 5 frt 50 kr. 1 valódi jó Oxford ingeket, melyek 1 frt 20 kr. jával mint 888 2-50
mélyen a rendes ár alattiak
 hirdettnek, 80 krét adok, epagy jó **shirting-íngeket**, fényesen kiállitva, gall. rral vagy anélkül 1 frtért, vaason első nadrágokat jó érmes-vászorból 25 kr. ért.
 Ezen czeggel elmentben, mely mentfil több megrendelést kap, kérem t. versimmet, hogy egy csokelyinggyel győztek meg a mondatokról; továbbá az arcaikkokról mindig nagy raktart tartok, a mi nem egy all, miről mindenki meggyőződhetik.
 Teljes társalattal
fő-bizomanyosa
 az egyesült osztrák és magyar szövő-iparosoknak.
GRAETZ GYULA, BECS,
 VII. Neubaugasse 40. sz.
 Késszopozitálás vagy átutalás mellett. Meg nem felelő arcaikkok kicseréltetnek.

3270/1881 sz.
Hirdetmény.
 Nagy-Kanizsa város rendezett tanácsa részéről ezennel közhírré tétetik, hogy az országos marhavásári helypénzszedési jog folyó évi november hó 15-én délelőtti 10. órakor N. Kanizsán a városház nagytermében szó vagy 50 kros bélyeggel ellátott írásbeli zárt ajánlatok elfogadása ugy az ezuttal 1550 frtban megállapított évi bér mint kikiáltási ár mellett nyilvános árverés útján a legtöbbbetjégerőnek 1882. január 1-ével kezdődő három-egymásutáni évre — a városi képviselő-testület jóváhagyásának fentartása mellett — bérbeadni fog.
 Az árverés megkezdése előtt bánatpénzül a kikiáltási ár 10%-ka leteendő.
 Az árverés egyéb feltételei a városi számvevői hivatalban megtudhatók.
 N. Kanizsán, 1881. okt. 19.
 883 2-3. **A város tanács.**

Védelem a halál ellen.

Tuberculosis mell és torokfájás, a halál kassának főszállító mindig csak meghibészek következményei. **Hudson Wilms** tiszorakikérvit egy **páncsítvány** alakjában oly praerentatamot teremtett, melynek reggelig elkészített mell és száj gyapjaletelei olyanok, hogy a meghibés teljesen lehetetlen. Ugyanez orosz tektélyektől a legnehezebben ajánlatott és utak és hólygek számára minden nyak és testnyagában 2 darab ideál, egy cartonjában 6 frjtával kapható kizorolag az alóított fő-bizomanyossal. Vidékre kizorolag postai vagy utazóval utóllit.
JULIUS GRAETZ
 Beos, Neubaugasse 40.
 Raktarak minden kerületben állítottak és a bizomanyosok kizorolítottak.
 887 2-20

Minden kiállításán az első érdeméremmel kitüntetve.
 Ézüst érem Paris 1878.
 Ada május 1-én 1881. aranyérem.
 Zala-Egerszeg május 2-án 1881. Első díj.
Brogle J. és Müller
 gép- és rosta-lemez gyára
 Budapestben.
 A Magyar hűtőkészletben, készít
Trieuróket változó száltával (közokoly választó) 6 különféle nagyságban.
Trieur hengereket malmozok számára.
Koptatókat,
Szelelő rostákat,
Szállítókát és rostákat cséplőgépek számára.
 889 29-*

Főület és központi iroda: IV. yaczi-utca, „Peking városához.”
 Fiókok: VII. kor. király-utca 17. sz. „Moszkva városához.”
DIETRICH és GOTTSCHLIG
 osztr. és kir. és a magyar kir. udvari tea- és rum kereskedők Budapestben
 Ajánlja a teli evadra osztr. és magyar raktaraból közvetlenül importált
China Teat
 (legújabb 1881/82-iki termés.)
 Különben:

Congo, legfinomabb Souchong	1 frt 20 kr.
Orosz családi tea	1 frt 10 kr.
Fekete orosz kávan tea	1 frt 50 kr.
Fekete kávan virágos tea	1 frt 40 kr.
Pécco virágos tea legfinomabb	1 frt 75 kr.
Orosz kávan virágos tea	1 frt 40 kr.
Udvari tea-vegylés	1 frt 20 kr.
Victori tea-vegylés	1 frt 30 kr.
Király tea-vegylés	1 frt 30 kr.
Moszkva tea-vegylés	1 frt 30 kr.
Caasar tea-vegylés	1 frt 30 kr.
Maldavin tea-vegylés	1 frt 20 kr.

 Ugyanezen fajtak csomagokban és áruok kínai szelvényekkel is kaphatók.
Jamaika-Rum
 legfinomabb fajta, közvetlenül importálva.

1 sz. nagy üveg barna (1 pint)	3 frt 20 kr.
1 sz. közep üveg barna (1 mészely)	1 frt 10 kr.
1 sz. kis üveg barna (1/2 mészely)	1 frt 50 kr.
1 sz. nagy üveg barna (1/2 pint)	1 frt 40 kr.
2 sz. közep üveg barna (1 mészely)	1 frt 75 kr.
2 sz. kis üveg barna (1/2 mészely)	1 frt 40 kr.
3 sz. nagy üveg barna (1/2 pint)	1 frt 20 kr.
3 sz. közep üveg barna (1 mészely)	1 frt 30 kr.
3 sz. kis üveg barna (1/2 mészely)	1 frt 30 kr.
4 sz. nagy üveg barna (1 pint)	1 frt 50 kr.
6 sz. nagy üveg barna (1 pint)	1 frt 20 kr.

Brazíliai-Rum
 bíróság deponált védjeggyel.

1 nagy butella üveggestül (1 pint)	1 frt -
1 kis butella üveggestül (1/2 pint)	1 frt 50 kr.

 Mindennemű különféle likörök, pezsgők, sherry, francia borok, csokoládé ang. toszánnyal, minden áru és nagyság tea-élellyel.
 A legokosabb megrendelések is pontosan teljesítetnek. Kereskedésnek megfelelő en példány.

EREDETI FRANCZIA SÓS-BORSZESZ

 Ez az általánosan ismert, Leo Vilmos által feltalált gyógyszer, a legjobb eredménnyel használható, minden kúrási vagy belső gyógyítás, faj, ill. és fogfájás ellen, megsebesülések vagy nyitott sebek, égési sebek, rákgyulladás, bántulás és vörösgyulladás ellen, fogfájás, bedörögésre és a legnehezebben ajánlatott és utak és hólygek számára minden nyak és testnyagában 2 darab ideál, egy cartonjában 6 frjtával kapható kizorolag az alóított fő-bizomanyossal. Vidékre kizorolag postai vagy utazóval utóllit.
 Gyakran előfordul utazások kikerülése vegott, a t. e. kizorolag, hirtelen letektélyezel üvegcsalagunk és védjegyeinkre figyelmeneteljük.
 Egy nagy üvegnek ára 60 kr.
 Ismételték jelentékeny kedvezménynek örvendőnek.
 Használati utasítás minden üveghez ingyen mellékeltek.
 Bizományi raktarak átengedtetnek és hirdalpan kösöltetnek.
Dietrich és Gottschlig,
 osztr. és kir. és a magyar kir. udvari szállítók.

Lungen- und Magenleiden
 872 8-12
 geholt.
 An den k. k. Hoflieferanten Herrn Johann Hoff, k.k. Hof-Commissionär, Besitzer des goldenen Verdienstkreuzes mit der Krone, Ritter hoher Orden.
Erfinder
 und alleiniger Fabrikant des Joh. Hoff'schen Malz-extractes, Hoflieferant für seinen Fürstlichen Kurort, in Wien, Fabrik: Grubenhof, Bräunerstrasse 7, Compagnie und Fabrik-Niederlage: Gruben, Bräunerstrasse Nr. 8.
Hoff'sches Malz-extract-Gesundheitsbier.
 57-mal von allerhöchsten Seiten ausgezeichnet.
 Die ersten, echten, schmeckenden, Johann Hoff'schen Brand-Malz-extracte sind in Massen Papier- (oben registrierte Schutzmarke (Bildnis des Erfinders Johann Hoff, ist die Fabrik) geteilt).
Hoff'sche Malz-Chocolade und Brand-Malz-bonbons
 Ich bin ein schon furchtbarer Magenleiden, jede Speise und jedes Getränk wurde sofort in förtaliter Weise reichlich, kaffeeartigen Süßwaren angeworben, keine Arznei wollte helfen und meine mit schrecklicher Eile zunehmende Emaciation und Abmagerung zwang mich alle Hoffnung auf Genesung, als ich meine Bekanntschaft zu Ihrem Hoff'schen Malz-extract nahm. In einigen Tagen zeigte sich erhebliche Besserung, Nichts Gutes verdanke ich nur Ihnen meine Lebensrettung. Bitte um Zusendung von 20 Flaschen Malz-extract-Gesundheitsbier, 2 Kilo Malz-Chocolade und 10 Dose Malz-bonbons. Ihr stets dankbarer
Voelker, Landschafts-Director
 in Neudorf.
Se. Majestät
 der König von Dänemark lässt dem Fabrikanten Herrn Johann Hoff durch seinen Adjunkten mittheilen, dass er den Werth seines Malz-Extractes sehr hoch anschlägt. Ich habe so laute als möglich Ihre Erklärung, mit Freuden die Heilwirkung des Hoff'schen Malz-Extractes bei mir und mehreren Mitgliedern meines Hauses wahrgenommen. Unten 2 fl. wird nichts versendet.
Hauptdepot: K. Kanizsa Fuzsokhater János, L. Egerszeg, Hubinsky A. Sopron, P. Májor, Keszthely, Wünsch Ferencz, Kaposvár, Lajpyk Antal, Kaposvár, Dóhr H. Lipót, Warends Kucy, Hofbeilinger Apotheken in Grub-Kanizsa bei K. W. Pollak, Filiale Budapest, Trödelgasse No. 7.

Fürstliche geneigtheit, megrongált ideget, Titkos ifjúkori vétek és kiesapongások.
Dr. WRUN-féle Peruin-por
 (perui növényekből készítve.)
 Egyedül csak peruin-por alkalmas a mindenféle szélvészre, köhögésre, légzőszervi megbetegedésekre, székrekedésre, a gyomor és a belek tisztítására, a vesék tisztítására, a vesebetegségek gyógyítására, a vesebetegségek megelőzésére, a vesebetegségek gyógyítására, a vesebetegségek megelőzésére, a vesebetegségek gyógyítására, a vesebetegségek megelőzésére.
 Kapható Nagy-Kanizsa Prager Dala, gyógyszerárban, Főgyógyász: Hóoson Gieseler, A. oklevélre gyógyszerész II. kor. Kaiser Josef Strasse 14.
 891 1-30

ZALA

MEGYEI ÉRDEKŰ.

KÖZMŰVELŐDÉSI, TÁRSADALMI ÉS GAZDÁSZATI HETILAP

A ZALAMEGYEI GAZD. EGYESÜLET ÉS TOBB MÁS EGYLET HIVATALOS KOZLÖNYE.

Kiadóhivatal: Fischel Fülöp könyvkereskedése. Ujvárosi háza utca. 513. szám.
Előfizetési árak: Egész évre 5 frt. Fél évre 3 frt. Negyedévre 1 frt. 50 kr.
Hirdetmények: 5 hasábos posztó egy sor 7 kr. többesről hirdetésnél 5 kr. Bélyegdíj 30 kr.

Szerkesztői iroda. Hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők Ujvárosi háza utca 513. sz.
Bérmontolton levelek csak ismert kezektől fogadtatnak el!
Kéziratok vissza nem küldetnek.
Nyiteltér: Posztóra 10 kr.

Meghívás.

A Zalamegyey Gazdasági Egyesület 1881-ik évi november hó 28-án délután 4 órakor Zala-Egerszegén a társulat tanács termében rendes közgyűlést tart, melyre az előforduló tárgyak fontossága tekintetéből a tisztelt tagoknak minél nagyobb számban való megjelenése kéri.

közgyűlést

Tárgyak:
1. Az elnökök megválasztása.
2. Az évi költségvetés megállapítása.
3. Folyó ügyek.

Zala-Egerszeg 1881. nov. 1-én.
Arvai István, ügyvezető elnök.

Deák Ferencz beszédei.

(H. M.) 1876. január 28-án esti 10 órakor zárta le örökre szeméit a nemzet egyik legnagyobb, legdicsőbb fia. Mi jól esik az élet gyorsan lezajló perczeiben a kegyelet szent érzületével visszaidézni emlékkünkbe a nemzet elhagyott nagy fiának egyszerűen nemes alakját, ki inkább, mint bárki megérdemli, hogy a magyar tündöklő példánykép gyanánt tekintse az elhunyt nagyinak minden időkre tiszteltreméltó polgár-erényeit, lángoló hazaszeretetését, azon folyton egyenlő melegséget árasztó ember szeretetét, mely őt egész életében annyira jellemezte.

Ha valaha nemzetnek oka volt bámulással vegyes tisztelettel tekinteni egy nagy fiára és kegyelettel megőrizni addig, míg a nemzet nemzet marad, akkor bizonyosan a magyar nemzet az, mely Deák Ferenczre hazafias büszkeséggel tekinthet, mert Deák Ferencz ezt a nemzet mind-egyik fiától megérdemli. Lehetnek olyanok, kik politikai elveit nem osztották, kik az általa teremtett helyzettel nincsenek megelégedve,

de legkonokabb ellenfelei is hódoló tisztelettel hajolhatnak meg emberiség nagy és magasra emelt érényei előtt, melyek oly tisztán, oly salaktalanul ritka emberben vannak meg, s melyek miatt megérdemli, hogy az ifjú nemzedék ez uton követni igyekedjék.

Deák Ferencz prototypja volt az egyszerűen nemes magyar embernek és polgárnak. De élete és cselekedetei, emberi és polgári érényei, hazafiai szeretete, páratlan igazságossága és őszinte becsületessége sokkal kevésbé mentek át még a nemzet tudalmába, mint ahogy az a nemzet nézve kívánatos és szükséges volna. Összefüggő munkát nem irván, velős gondolatait, beszédeiben nyilvánuló rendhíttelen igazságszeretete, a mindig egyformán derült kedélyvilág, a forró emberbaráti szeretet, lángoló hazafisága, az ezekre vonatkozó elvek és igazságok, — miután Deák Ferencz összefüggő nagyobb művet nem adott ki — nem is oly általános ismeretesek, mint a hogy az felette szükséges volna, hogy a nemzet tudalmába átszivároghassanak az ennek gondolkodásmódjában, érzésében azon jótekonny átalakító befolyást gyakorolhassák, mely a nemzetlétre csakis üdvös lehetne.

De most már ismerni fogjuk Deákot. Kónyi Manó, az országyűlés gyorsiródájának főnöke, évek óta foglalkozott Deák beszédeinek összegyűjtésével és Kónyi fíradózásának gyümölcseképp Deák Ferencz beszédeinek 1-ső kötetét jelent meg legközelebb a Franklin-társulat kiadásában. A gyűjtő, ki ez első kötetben levő anyagot bő magyarázatokkal is kíséri, megérdemli a nemzet elismerését.

A kinek kebelében csak gyenge szikrája él a honfiai lelkesedésnek s kegyelettel lapozza a könyvet, mely Deák nyilvános működésének az 1829—1847 éveket átölelő hű rajzát adja, az

lehetlen, hogy a kegyelet könnyével ne adózzon az elhunyt nagyinak, kinek nagysága csak szerénysége által mulatott felül, mert ezen beszédekéből és beszédterjedésekből, a igazsággal párosult bölcsesség szól, melynek minden szaván a halhatatlanság ragyogó fénye ömlik el.

Kábaság Deák Ferenczét a közönséges emberi mértékkel mérni. Beszédeiből a lélek és kedély, a szív és az ész oly ritka harmoniája nyilvánul, mely a legkevesebb halandóknak adatott a gondviselésből; az ítélet objectivitása és higgadtsága pedig nála oly nemes tuzzal és lelkesedéssel párosul, mely tiszteletet parancsol.

A magyar embernek sok jó tulajdonsága mellett egy nagy hibája is van, mely közérzületünk nem a legzsebb színben tünteti fel. Nagy férfainkat haláluk után nem igen kegyeljük. Nem azt a kegyeletet értjük, mely egyesekben nagy mértékben is meglehet, hanem azt, mely öntudatosan áthatja az egész nemzetet, benne él és szükség idején szép és nemes tettekben nyilvánul. Azt a kegyeletet, mely nem rá parancsolt, erőszakolt, hanem tudattá vált s az érzésben él. Az életben bírjuk fel emelni, magasztalni és dicsőíteni jelesünket, de ugyanazon jelesünket porba sújtani is képesek vagyunk, ha egyszer nem ugy cselekszünk, a mint az hűségünknek kedvezne. A valódi kegyelet hiánya pedig szomorú jele a közérzület hiányának is. Az egész művelt világ irigyelte tőlünk a nagy férfit, ki menten majdnem minden emberi hűségig rangot, czimet és érdemrendeket megvetve, tiszta nemes öntudatában lelte tetteinek jutalmát. Ezt csak most értjük meg igazán, mikor a 40-es években kifejtett munkásságát ismerjük, mikor a fiatal emberben bámuljuk már azt a kiforrott szellemet, mely már akkor is öntudat-

sao járt azon ösvényen, melyet az igazság szeretete neki kijelölt.

Beszédeiből a bölcs szó, a tiszta, a mocsoktalan jellemű bölcs, kinek hazát szerető szívével összeforrott a haza jóllétének eszméje. E beszédekben vannak lerakva azon arany mondások, melyek mindegyik szava megszívvelésre méltó. Ezeket ismerik legkevesebben, nem voltak hozzáférhetőek a nemzetre nézve. S ezek képezik példányosul polgári érényekben tündöklő életén kívül a legbecesebb örökséget, melyet egy valóban nagy jellem nemzetének adhat. Deák Ferencz beszédeiből egybe lehetne állítani az alkotmányos élet, tiszta hazaszeretet, a polgári érények evangéliumát; örökbecsű és érvényűek az ő elvei, melyeknek át kellene szivárognia minden hazafi kebelébe és gyümölcseit igérő termőmag gyanánt. Ezekből ismerhetjük is meg legjobban őt. Ő mondja: „Egy ember élete csak óra a nemzet életében, de minden lépés könnyebb teszi a következőket és minden óra kevesíti a teendőket.” Az ő élete nem egy óra volt a nemzet életében, s a buzgóbb hazafiak mindegyikétől függ, hogy emléke maradáno legyen a nép szívében, s hogy nemes lelke nagy érényei mindinkább tért hódítsanak a nemzetben.

Mert most már Deákról nem mint ama nagy párt fejről lehet szó, melyet ő vezetett győzelemre, hanem csak a nemzet legbölcsőbb fiáról, a haza feledhetlen emléke polgaráról, ki a századnak is egyik legnemesebb alakja, s kit a külföld irigyelt tőlünk életében is. Az ő bölcs szavai időkre és nemzetekre kiható igazságokat tartalmaznak, s az olyanokat, mint a következő nem lehet elég-szer ismetelni: „A ki hazája kifejlődésére minden legkisebb áldozattól irítozik, az éppén oly keveset szereti hazáját, mint a ki hona védelmezésének kötelességét csak kény-szorítva teljesíti, s többet nem tesz,

mint a mire hatalom vagy törvény kényszerítik, mert a tespedének életől amla lassu halál, s még inkább semmivé teszi a nemzetet és annak függetlenségét, mint a fegyveres el-lenség dulása. A feldult ország el-darabolt ereje ismét összehállhat és kör-ülmények kedvezésével megtör-beti az ellenség hatalmát, de a tes-pedésben kialudt nemzet erőit semmi hatalom többé vissza nem hozza.”

Mely igazság, mely a történelem lapjain ezer bizonyítékot szolgáltat, s mennyi ily igazság van azétaszórvá beszédeiben? Mennyiből merithet a nemzet bátorságot, kitűrést és a csüg-gedni nem tudást. Minden gondolatát a megszilárdult meggyőződés dik-tálta. Igen! nagy férfiú volt, kit kö-vetni lehet, de érényeiben előlni alig. Az ösvényt ő megmutatta, melyen a haza jölte érdekében munkálkodni, szorgalmaskodni lehet. Csak öriz-zük meg emléket és iparkodjunk őt, a követésére méltót, követni. Erre pé-dik buzdulást legjobban merithet-ünk beszédeiből, melyek nagy zivé-nyek, nagy szellemek, és nagy böl-cséségeknek hervadhatatlan, soha nem múló emlékei!

A régi emberek nagy termetéről.

Jóllehet Mózes prófeta idejében vagy mikor az Egyiptomnak a különféle mértékek hosszát meghatározták, nem látták az egész világot óriások; de mindazonáltal az emberi természet magassága hasonlíthatatlan nagyobb vala, mint tapintánkban. Szent Agoston doktor helyeslőleg emlékezik meg egyik munkájában Plinius azon mondanásáról, hogy az ember termet csaknem minden nap alább száll. (Cuncta mortalium generi minorem in dies mensuram fieri prope-mo-dum observatur. Pli.). Már Homer idejében is, mint Tréja megállásáról írta könyvében maga mondja, aprók voltak az emberek, mint azelőtt. Szt. Ambrus doktor midőn egy új templom alapzatát ásták, feltalálta Gervasius és Protasius tetemait s állhat, elszonyodott a ta-lált gazdagnak minden irányban való kiterjedésében, melyekből maga Szt. Ambrus ilye-

„Zala“ tárczája.

Faluvégén

Faluvégén egy kis patak csönged el Kristálytiszta hullámmal, csöppivel; Ide járok alkonyatkor mindennap, A patakka kicsövegés magamat.

Már messziről nefelejcsök intenek, Kék szemek öröm-mosolyt hintenek, Így szól hozzám minden száluk: „Vártalak,” S ezt csövegi már távolról a patak.

Tegnap este ilyen tájban voltam itt, Itt látom még mulatságom nyomait: Hogy forognak gyors kerekű malmaim Megágyalva nefelejcses partjain!

A kis melom olyan vigan megterez, És lapátja egy-egy, csöppöt tova dob; Azt gondolom gyémántcsöppök gyöngyei A nyugvó nap' sugárit úgy törli.

Forog a malom, vigan csörög a patak, Gyorsan járnak, mint akár a gondolat; Szemem ezen, majd amazon tévedez; Az az idő és az élet képe ez.

Dabroncsi Gyula.

Sok az irigy, kaján lélek.

Sok az irigy, kaján lélek De ezektől mitsem félek; Sem az irigy, sem a kaján Téged nem vezet a karján. Etyém vagy!

Csókodról is csak azt vélem: Harmat, a viráglevélen; De a kaján, meg az irigy, Hiába töprenkedik így, Nem árt.

Éjzenemnek egy sugára Részát hint a tél tagyára, De a ravasz, kaján szörnyet

Bár előttd térdre gürnyed, Lesujja.

Szived minden dobbanás A kajánnak sirját ássa, Noked pedig mennyet teremt A siralomvölgyen itt lent Előre.

Sok az irigy, kaján lélek, De ezektől mitsem félek; Mert keblemre én ölélek, S ha kell, érted én halok meg. Ezerszer.

Az asszony, ha ördög.

SZALAY SÁNDOR-TÓL. IV. Amerikában. (Folytatás.)

„Csókollak ezerzer mindnyájatokat. Szegény kis Idámát anyai szeretetbe ajánlvá, vagyok igazszívű rokonod: Iván. Nb. A be-szűltötök nekem isteni erőt tulajdítanak, mivel már néhány sikerült gyógyítást végeztem.”

Az öreg Marton Gáspárnak könybe lá-badtak szemei. A levelet zsebébe tette. Mikor a nagyságos asszony audentiára becsátotta, megköszönte alázatosan a szolgá-latot. Kedeőné nem győzött csodálkozni, de csöppet sem ellenozte. Az öreg úgy is nagy szálla volt szemében.

Az öreg pedig haza ment és egy map-pát előkeresett, hogy hol a ménekben van az a Xingu folyó? Sohasé hallotta híret.

Néhány hónap mulva az öreg bonorum direktor már kikötött a Maranon-öbölben. Idáig csak előkoskodott szegény, az ő go-ograpiai ismereteivel. Itt azután nem igen tudta: merre menjen? Mikor hazájából in-dult anyai bölcs oktatást, utasítást kapott, hogy módjában volt válogatni; de itt már igen különös nyelven beszéltek. Hiába szó-lította meg édes anyanyelvén s barátságos-sabb embereket, azok csak néztek rá szemre, tejrre. Meg is átkozta, teremtésé a jó öreg

magában azt az ostoba szokást, hogy mün-den határban másképen beszélnek az embe-rek. Bizony igen rossz gondolat volt az a hábeli torony építése. Most nem kellene anyyi jóravaló embernek megerőltetni fejét, hogy egyik másik becsületes felebarátjával szót válthasson.

Hanem az öregben maradt még a bol-dogemlékű ifjúkorból egy jó peruginusi szo-kás; már ahhoz akart folyamodni, hogy t. i. feldobja a kalapját, azután akármerre esik, akárhová vezet az út, azon megy tovább.

Mikor kalapjához nyult és le is emelte, egy fiatal lovag léptetett elötte. Amint az öreg azt meglátta és jól szemügyre vette, nem dobtá el a kalapját, hanem még jobban leemelve, oda közönte a lovagnak.

„Adjon Isten, kedves nagyságos uram! Ha ugyan nem a lelke jár csak itt?”

A lovag meglepődéssel nézett az öregre; de a másik pillanatban már lent termett lo-váról és ölegette a szegény öregot ösze-vissza.

„Mi hordozza itt, kedves jó direktor úr?” A jóravaló becsületes direktor úr nem bírt egy könnyen szólni. Öreg volt már szegény, gyöngé volt a szíve; előbb kisírta, kikökögte magát kedves rég látott ura kar-jain.

Talán mondanunk se kell, hogy a lo-vag Madarassy Iván volt. Éppen valami na-gyobb szállítmányt adott hajóra s nehogy abban hiba történjék, személyesen jelent meg a feladatnál. Így találkozott a véletlen foly-tán jó öreg direktorjával.

Madarassyra könnyen ráismerhetett Mar-ton Gáspár, mert elszámitva, hogy a nap és égáji viszonyok arcbőrére egészen meg-barították, valami jelentékenyebb változá-son nem ment keresztül.

„Hogyan talált ide kedves jó direktor úr?” — kérde Madarassy.

„Hát csak elhozta. Idáig jobbra a má-sok esze után jöttem, most kellett volna a magamé után menni; de biz én itt éppén úgy vagyok, mint valami hateres holdas im-bornagyságot — ütő nádasban volnék. Jó csillagom hozta nagyságos uramat! máshént

bizony nem az eszem, hanem a kalapom után mentem volna.”

„Egyenesen hazuról jött? Csak nem valami rossz hírrel?”

„Tudja Nagyságod én semmiféle kül-detéssel, semmiféle hírrel nem jöttem. Ha-nem hát irgalmatlanul meg odahaza a gaz-dálkodás, hát mondok: talán nagyságodnak is van még oda egy kis köze. Levelet akartam írni, de — amint tudni méltóztatik — a levélírásnak meg a levélnek sohasem voltam én barátja. Mikor az ember maga el-mehet, maga beszélhet valakivel, mi az ör-dögnek az a sok akon-bakom! Ugy is töb-nyire fele hazugság! Eljöttem hát én is ma-gam, hogy a jószág és a dolgok állapotjáról referáljak nagyságodnak?”

„Beszéljen kedves direktor ur. Először is: igazságos-e, megüct-e az én egyetlen kedves lányom?”

Az öreg nagyot sóhajtott, fejét kissé lehajtotta, szemöldökét szorosabbra húzta, az-tán, maga elő bámult a földre. Ezre tört, hogy iszen az az újság, a mit ő kedves jó urának akar mondani, az nem anyi, mintha a magtárt kirabolják, hogy csak ajtóstul be-ronthasson vele az ember. Azért nyugodott meg, hogy miképen is kezdje hát?

„Nos, csak nincs valami baja?” kérde Madarassy.

„Ej! dehogy is kérem alázatosan. Ha-nem lát még is csak igaz az, a mit én min-dig mondtam, meg most is mondok, hogy az a levélírás nem más, mint huncfutáság. Mikor egyik ember a másikkal papírosan beszél, mindenik azon töri a felet, hogy ho-gyan szólja rá a másikat, hogyan küsse be a szemet?”

„De hát mit akar ezzel mondani?”

„Semmit más nagyságos uram, mint-hogy igen sok levél kerül ám még ide Ame-rikába is, a mit az ördög dikál.”

„Hogyan?”

„Hát nem kapott Nagyságod levelet a mi új iszektől, attól a Kedeőné asszony-nagtól?”

„Igen kaptam! most nem régen is.”

Lapunk mai számához van mellékelve Winter Adolf köszvény elvezető készülékének hirdetése.

ZALA

MEGYEI ÉRDEKŰ.

KÖZMŰVELŐDÉSI, TÁRSADALMI ÉS GAZDÁSZATI HETILAP
A ZALAMEGYEI GAZD. EGYESÜLET ÉS TÖBB MÁS EGYLET HIVATALOS KOZLÓNYA.

Kiadóhivatal: Ficsel Fülöp könyvkereskedése. Ujvárosbáz utca. 513. szám.

Előfizetési árak: Egész évre 5 frt. Fél évre 3 frt. Negyedévre 1 frt. 50 kr.

Hirdetmények: 5 hasábos petiteer egyszer 7 kr. többesridi hirdetésnél 5 kr. Bélyegdíj 30 kr.

Szerkesztői iroda. Hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendőek Ujvárosbáz utca 513. sz.

Berzengetlen levelek csak ismert közelebb fogadhatók el.

Kéziratok vissza nem küldetnek.

Nyilttér: Pótsora 10 kr.

Meghívás.

A Zalamegyei Gazdasági Egyesület 1881-ik évi november hó 28-án délután 4 órákor Zala-Egerszegen saját tanács termében rendes közgyűlést

közgyűlést

tart, melyre az előforduló tárgyak fontossága tekintetéből a tisztelt tagoknak minél nagyobb számban leendő megjelenése kéretik.

Tárgyak:

- Az elnökök megválasztása.
- Az évi költségvetés megállapítása.
- Folyó ügyek.

Zala-Egerszeg 1881. nov. 1-én.

Arvay István,
ügyvezető elnök.

Valami a gyümölcsészetből. *)

A gyümölcsészet terén valahára beismertve lett annak elodázatlan szükségessége, hogy a gyümölcs fajoknak különböző vidékek szerint változó megnevezése kijavítottassék, a valódi nerek megállapíttassanak, s egyszersmind minden egyes vidékre nézve meghatározassanak azon fajok, melyek ott előnyösen termelhetők.

A kitűzött czélunk fontosságát beismertve, azt tartom mind annak, ki gyümölcs tenyésztéssel foglalkozik, és saját tapasztalása folytán vidékére nézve egy vagy több faj is biztos adatot nyújthat, vétket követ el, ha azt nyilvánosságra nem hozza, a kitűzött cél elérésére tehetősége szerint közre nem működik.

Igy fogván fel a kérdést, kötelességemet hiszem teljesíteni, midőn negyven évem által a gyümölcsészet terén szerzett tapasztalataimat leirom. A fentebb érintett czélra használja fel az, ki erre hivatva van; s ha a gyümölcs fajok megválasztásában csak egy gyümölcs te-

*) Ajánljuk ezen cikknek, mely megvén egyik kiváló szülő és gyümölcs-termelőjéül erdő, gyümölcs-termelőink figyelmébe. Szerk.

nyésztő társamnak használtam is, fáradságom nem történt hibában.

Megjegyzem még, miszerint tapasztalásom Zalamegye egész területére vonatkozik, kivéve a Balaton melléknek Vulcanicus talaját, mely inkább a Csontárok tenyésztésére alkalmas, és hol a kijelölt alma és körte fajok közül némelyik talán nem egészen diszlenék.

Legelőnyösebben tenyészthető almafajok a következők:

1. Angol téli arany Parmén. Englischer W. Gold Parmaine.
2. Angol nagy Reinette. Grosse englische Reinette. Weiber Reinette.
3. Ananas Reinette.
4. Angol kórodai Reinette. Englische Spital Reinette.
5. Aranyka. Günderling.
6. Imperial Magnifique.
7. London Pepping.
8. Eper alma.

9. Török Bálint. Türkischer Weinling.
10. Orosz Reinette. Reinette Rousse.
11. Arany Szetecsen. Goldmohr. Holländische Goldreimette.
12. Breda Reinette.
13. Nemes Borsdorfi. Eder Maschantzker.
14. Francia nagy kormos. Grosse graue franz. Reinette.
15. Gyöngy Reinette. Perl Reinette.

Körte fajok.

1. Colmán Manna. — Téli.
2. Ferdinánd koronaörökös. Delices Hardenpont. — Őszi.
3. Diel vajoncza. — Őszi.
4. Napoleon vajoncza. — Őszi.
5. I. Sándor orosz czár. Calebasse Boz. — Őszi.
6. Bezy de Chaumontel. — Téli.
7. Capiaumont vajoncza. — Őszi.
8. St. Germain. — Téli.
9. Nyári tüskörcz. Sommerdorn. — Nyári.
10. Bon Cretien William. — Nyári.
11. Pisztráng körte. — Őszi.
12. Hollandi Bergamotte. — Téli.
13. Téli piros Bergamotte. — Téli.
14. Crassagne Bergamotte. — Téli.
15. Argenson vajoncza. — Őszi.

16. Bretonneau vajoncza. — Őszi.
17. Keweron páratlanja. — Téli.
18. La Comparette. — Nyári.
19. Passe Colmar Musque. — Őszi.
20. Simon Bouvier. — Őszi.
21. Salisbury. — Őszi.
22. Clairgeau vajoncza. — Őszi.
23. Belle et Bonne. — Nyári.
24. Bronz színű 'ösi vajoncza. — Bronzirte Herbst Butterbirne.

A társadalom ellenségei

Az ország közvéleményében kinos feljajdulást keltettek a legutóbbi időben egymást követő vétkezes kihágások a közbiztonság ellen s bizonyára nincs gondolkodó hazafi, kinek szívet a legnagyobb mértékben el nem fogná a szomorúság, mikor azt az egyenletlen harezot látja, melyet raffinirozott gazemberek a becsületes emberek ellen folytatnak, és nem mindig a vagyon ellen, mely harez külömben talán sohasem fog megszűnni, hanem kannibális vad-sággal az élet ellen is, mely esetben mindig ártatlan áldozatok hullanak el a kegyetlen csapások alatt.

Tarka mozaik a társadalom, mely a legkülönfélébb elemek egyesüléséből áll. Kép, melynek egyes alakjai csodálkozásra ragadnak, mások a szármalóm érzületét ébresztik fel bennünk, ismét mások iszonyattal töltenek el. Látunk olyan alakokat, melyek kacajra indítanak és olyanokat, melyek sirásra készítetnek, mint a kaleidoskop változatos alakjai ugyvonulnak el előttünk a társadalom alakjai tarka változatoságban. A mély bölcsesség képviselője mellett ott vól el előttünk a neveléses hóbort, ha kendőzött arczból néz felénk a nyegle góg, s mi boszankodunk lá-

tásán, még jobban bosszant a kendőzetlen erkölcselenség, mely arczátlanul mutatja meztelenségét; az alapos lelki készültég mellett ott henczeg az üres léhaság; a csendes túrés és lemondás mellett ott látjuk a vad kétségbeesést; a szegényes daróc alatt nem ritkán becsületes szív dobog, de a bársóny alatt sem ritka dolog a gaz meztelenség, s a legvégső sorban, mikor előttünk már mindazok elvonultak, kik a hosszú láncznak egy-egy szemét képezik, fennakad szemünk egy csoporton, mely ereinkben megdermeszti a vért, agyunkban megállítja a gondolatot, melynek látára megszűnik szívünk verése. — Egy éhez, fázó, rongyokba burkolt, félmeztelen, piszkos káromkodó csoporton, melynek lehellete dögleletes gőz, melynek csak öszöne van, de lelke nincs, mely az emberi társadalom sáppedékes mocsárját képezi, s melynek dögleletes kipárolgása telve van az erkölcselenség a romlás és lelki betegség, a gonoszság és elveteműtség miasmáival. Irtózatoss elemek képezik e csoportot! Talvajok és gyilkosok, kik embertársaik vétét és vagyonát ohajják; elveteműt gonosztevők, kiket sem a büntetés féjjele, sem az akasztófa kötele nem ijoszt; lelketlen süpredék, melynek nincs vesztene valója, és végre apátlan, anyátlan árvak; kik az ütszélén teremnek, a bűn és véték gyermekei, kik, ha véletlenül kora halál nem éri őket, vadul nőnek fel, a bűnből vesznek el, boszut véve az emberi társadalmon, mely míg hajlíthatók voltak, gondjukat nem viselte

Itt fekszik a dolog bibéje. A büntetés eddigéig nem bizonyultak

be javító intézkedések, a mi talán aból magyarázható, hogy a társadalom, mely e tekintetben szigorubb a törvényél, az egyezzer bepörtönözötttet örökre meggyalázottanak és megbélyegzettnek tartja, s nem igen ad neki módot arra, hogy egy ujra kezdet becsületes élet csendes folyamán, elfelejtse azt a gonosz tettet, a melyért egyszer már megbűnhődött. A társadalom nem felejteti el azt vele soha, legyen a javulás szándéka még oly tiszta benne. A másik részről gyakran oly elveteműt gonosztevők kerülnek a büntetés falai közé, a kik gonoszágukban már annyira megrögöztek, hogy a büntetés éppén semmi hatással sincsen rájuk s mihelyt kikerülnek, ismét a régi gonosz foglalkozást kezdik, míg ismét elérli őket a törvény keze; ezek néhány esztendőnek kivételével, melyet szabadtalón költének, örökösön a büntetés lakói. Vannak ismét olyanok, kiket a szükség kerget a bűn ösvényére, ez pedig meredek lejtő, a mely gyorsan lefelé visz az életpatlóság ama posvány felé, melytől minden nemes szív irtózik. És vannak ismét olyanok, kiket nem eredeti hajlam vitt a gonosztevők sorába, de az imádságot elfelejtették, a munkát kerültek, mert a példa oly igen vonzó és a gyomor igen nagy, különösen az éhes. És így állanak ezek a röviden jellemzették a társadalom becsületes elemével szemben, a rejtve dologtalanság a becsületes munka ellen.

Meg vannak ezek minden társadalomban; ámde nagy része azokból az ügyefogyottakból származik, kik önvétküön kívül a nyomor posványában tengődve állati ösztönökön

„Zala“ tárczája.

Hársfalombok.

— Nov. 5. 1879. —

Amikor a tavasz rózsáját
Megesékolta a napsugár,
Rajt rezegve illatában
Még az ezüst-tiszta könyár;
Mikor még a repkény szárnya
Átölelte a vad fát,
Melyen eddig csak elvén
Történt, hogy egy kis bimbó nőtt;
...Minek mondiam volna néked:
— Hogy szerettek, amig élek?!

Mikor aztán elhalt a nap
Elborulva piros fénye,
S nem maradt más a vidéken
Csak sugárnak emléke;
Mikor aztán a tavellől
Lelullott a fa ágáról,
Es a repkény öröközöldjét
Láttam, hogy egy más fára foly;
...Minek mondiam volna néked:
— Hogy szerettek, amig élek!?

De most, mikor elhalt minden,
S nincsen napfény s virágálom,
Es a tavasszi aranykód
Után siri álom várom;
De most mikor elhagy minden,
Az is, kiért megvetettél,
Es a szived bánatában,
Az ősi hervadástól féls,
Most már elmondiam néked:
Hogy szerettek, a mig élek! ...
Babosa László.

Emlékhangok.

Életemnek disze,
Fehér liloma,
Köblemhez simultál,
Ölembé áltál ma.

Átkarollál híven,
Mint repkény a tölgyet,
Jelül, hogy jó szíved
Az enyémnel egy lett.

En is átkarollak
Baldog önérettel;
Köbél nyi virágot
Ritka nevelhet tel.

En itt ápoltalak,
En itt neveltelek;
Harmatod a csók volt,
Tápod a szívmeleg.

Ezért vagy oly becses,
Ezért vagy oly drága;
Szívem liloma,
Lelkem gyöngyvirága!

Kozdy József.

Az asszony, ha ördög.

SZALAY SÁNDOR-TÓL

V. A hajtó-vadászat.

(Folytatás.)

Gyönyörűség volt nézni az egészséges, piros pozsgás képű ifjut komoly ábrándos tekintetével, gazdag, göndör fúrtjevel. Hosszú, szűk arcát mint árvalányhegy folyt körül a gyöngén nőtt szakáll; bajusza is alig volt látható és mégis csupa erő volt és férfias érettség testalkatában.

Mikor már tisztán látta mostoha-nyájnak totteit, fűltette magában, hogy ezt az ördögöt szemem tartja és előbb, utóbb saját gonoszágával fojtja meg azt.

Idejének igen kevés részét töltötte otthon, többnyire másutt élezte a szűnődőt is, de roppant keveset költött; kiadásait csak a nélkülözhetetlenekre szorította; havonkét ötven forintot költött csupán.

Kedőnének nem tetszett ez a dolog. Sokkal jobban szerette volna, ha Árpád mult, költ, pazarol, kártyáz; mert biztos eredménye lett volna, hogy maga-magát tette volna el láb alól a pénzsavár és életუნég

miatt. De így ehhez semmi reményt sem költöhetett a mostoha.

Mégis volt, a mi kecsgette. Ha mindez ideig nem bolondult meg Árpád, meg fog bolondulni akkor, ha szerelmes lesz. Azt pedig el nem kerül, semmi áron. Bele fog bolondulni valami szép színésznébe, fölrüházza, fölkecserezi, csinál a kedveért annyi adósságot, hogy tíz szegény ember meggazdagodnék belőle; mikor azután a színésznek kikaczajja mint egy ürület, és ajtót mutat neki, akkor kiábrándul; a többi azután csak egy golyóba kerül; az véget vet a csodák-soknak. Önértéses férfi másként nem is lehet; annak nem szabad kinevetnietni magát, hogy nem vigad és nem tart a cimborákkal. A férfi családias határánál pisztolyt ragad kezébe és ott marad a határszélén; A ki nem így tesz, az nem valódi férfi, vagy hogy bolond sűrű-rivó poéta. Ha mindenki férfisan, pisztolyal dolgoznék, poéta se volna a világon. — Árpád nem fogja tudni elcsodálását és adósságait.

Igy gondolkozott és vonta következőtéseit Kedőné.

Azon napon, mikor a hajtóvadászati rendeletet kiadta férjének, Árpád is hazament a fővárosból.

Kedőné látszólag igen nagy örömmel fogadta és tudatta vele, hogy az ő kedvéért mulattatására a legközelebbi hetekben hajtóvadászattal fognak tartani; sőt mindjárt a napot is meghatározta, férjét pedig újraolt kérte, hogy a szükségeseket szerezzé meg. Szerinté legjobban a Bécsből hozhatnak betanított paripákat és agarakat.

Perze, hogy Kedőnének minden jó volt, a mi feleségének jó volt.

Az öreg Kedő meg is tette az intézkedést illetőleg.

A hajtóvadászat augusztus 30-ára lett kitzítve. Es az urnő véghetetlen boldog volt, A kitzított napra megérkeztek a lovak, agarak és a megátótt ügyenélők és csapók armádiája: háziszivafára szorult kékvérű magósnak, ötven holdon magúaszt átszó háziszivafások, Magyarországra érsztett éhes cselek és németek, vérttagadott, csenevész

magyarok, aztán egy csapat pólczásított lovas és kutyásított hajtó.

Még alig derengett, mikor készülésre kürtjelt alkak. Elővezették a lovakat: előjöttek a vadászok és felültek lovaikra. Mikor az öreg Kedő lovára állt, elvesztette az egyensúlyát és kiesett kalapja.

Egyik közelben ácsorgó, szolgálatában ösztül eselőd azt jegyezte meg rá: „szegény uraság már a fejét is elveszti ebben a furca életemben.”

Mindegyik együtt voltak, csupán az ifjú Kedő hiányzott. Az urnő érte küldött szobájába; de nem volt ott; előbb: ebédet valámennyinél. Az egyik komornik azt mondta, hogy a nagyaság urf: bizonyosan az erdőben vagy a mezőn van már; mindennap korán reggel arra van a szokott sétája.

Világos kúrtrivalgás jelzé az indulást.

Már a nap nagy gondolkodva kikelt másfél órából, körülfigyelt a rengetegét; mindegyik kijelölt helyére ment; megkendődött a hajtas.

A legelső vad egy gyönyörű szarvas volt. Alig bukkant fel az, a peccérek jeladására előeresztették az agarakat, s a vadászok észrevették a rohanó vadat. Eldöntte maga az urnő, mint szilajkép amazón; nyomában mindjárt Borkóczy Elek; aztán több veleng; legutolsó volt az öreg Kedő. Ő már vén csont volt az ilyen bolondos passiózat; különben se kedvelte soha az agárszert; neki, ha géphez akarjuk hasonlítani a szenvedélyeket, csak „helybenmozgó” (locomobil) passiói voltak, s ezek között első helyen a kártyázás. Nemhogy ösztönözte volna paripáját, hanem inkább fékzete, csütötte, hogyha azok a többiek urastul megbolondulnak is, há ő csak mérsékelle magát. Hanem a paripa nem igen akarta a bekecszavakat érteni; roliant a többi után, mint a nekibeszűtt vadállat. Es a mén volt a legzsilajabb, s még az a gonosz tulajdonmága is vesztélyesé tette, hogy az akadályok átugratásánál minden legkisebb tárgytól megijedt; különösen a fehér kendőtől félt.

Az áldos csapat gátról gátra szerezésével látte a vadat; de az egyszerre merő

kanyarulatot tett és egy sebes hegyi patakon átszökte, az erős ellenkező oldalán tartott. A vadászcsoport minden tagja nyomában volt; a patakot átvágták.

Ugratás közben Kedőnének azebkedője elmaradt s a patak túlsópartján egy bokron akadva, szabadon lengte a szél.

Az öreg Kedő a vad nem vált kanyarulatnál kieme elmaradt Mikor a patakhoz ért, sarkanyát adott a paripának, hogy biztosan átjussan a túlsóparra. A mén a nem szokott, udvariatlan eszklandozására neki szűljajdta roliant a pataknak. Ugrák közben, mikor már lábai a túlsóparton érték, a szél meglebőszte a fehér kendőt; a paripa ijedten ugrott vissza s egyazon pillanaton egyszemélyi vesztve, lovagjával együtt a patakba zuhant.

A víz ott oly mély volt, hogy senki segítség nélkül innenkerül sző se lehetett. A többiek már sokkal távolabb voltak, hogy senki segítség nélkül a vesztély pillanában meghallhatják volna. Külömben is a nagy rohogásban, mit a száguldó paripák okoztak, lehetetlen volt azt meghallani.

De csak néhány percere a szerencsétlen esze után fiatal erőtelen férfi ugrott a patakba. Ez Kedő Árpád volt. Előbb a lovat segítette „lábam”, azután atyját, kinek semmi baja nem történt, mivel a jó csak feledést emlegette s így feje nem tette meg a tal. A meder izapoi volt, engedőgva az ólomsürett tesztára is eleg pult talajon heveit.

A fiatal Kedő, miut esulttükük már kora reggel, megelőzve a társaságot, kijött az erdőre. Szerette élvezni a reggeli levegőt, szerette nézni a felkelő napot, mikor sugárkariával öleli a sudár bérzet, mordi a százasos rengeteg harmatában; és szerette elfeledni a világot, az emberket, a gógó urak ágsokódását, a szegények istenhez kitaló nyomorát, minden, mindent a mi az eszményvellem emlékedő félelkek azt kihalta; ne épít légrézaktak, ne álmodozál az emberiség jobbietetől; az emberek minden jótévőjüket megköveztek!

Ezeket szerette ő elfeledni egy szerett lányka karjában. Es a lányka ott la-

Kiadóhivatal: Fischel Fülöp könyvkereskedése, Ujvárosihas utca. 513. szám.

Előfizetési árak: Egész évre 5 ft. Fél évre 3 ft. Negyedévre 1 ft. 50 kr.

Hirdetmények: 5 hasáboz petísor egyszer 7 kr. többzabri hirdetésnél 5 kr. Bélyegdíj 30 kr.

ZALA

MEGYEI ÉRDEKŰ

KÖZMŰVELŐDÉSI, TÁRSADALMI ÉS GAZDÁSZATI HETILAP

A ZALAMEGYEI GAJD. EGYESÜLET ÉS TOBB MÁS EGYLET HIVATALOS KOZLÖNYE.

Szerkesztői iroda. Hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők Ujvárosihas utca 513. sz.

Bérmentelen levelek csak ismert kezűköl fogadjatnak el:

Kéziratok vissza nem küldendek.

Nyilttér: Petísora 10 kr.

Meghívás.

A Zalamegyei Gazdasági Egyesület 1881-ik évi november hó 23-án délután 4 órakor Zala-Eggerszegezen sa-ját tanács termében rendez

közgyűlést

tart, melyre az előforduló tárgyak fontosságát tekintetéből a tisztelt tagoknak minél nagyobb számban leendő megjelenése kérietik.

Tárgyak:

1. Az elnökök megválasztása.
2. Az évi költségvetés megállapítása.
3. Folyó ügyek.

Zala-Eggerszeg 1881. nov. 1-én.

Arvay István,
Egyeztető elnök.

Csak a meddig a takaró ér.

(H. M.) Egy becsületes angol ember, furcsa neve volt, Smilnek hívták, vagy ha még él, most is úgy hívják, vastag könyvet irt a takarékosságról, a mint látszik, tehát egy nagyon is reánk férő érényről, s egy magyar ember könyves Tóth Kálmán-lefordította magyarra, ezt tudjuk, de hogy hány magyar ember olvasta, azt a könyvet, azt már bajos volna megmondani, még bajosabb hányan szívlelték meg azokat az okos és jó tanácsokat, a melyek oly gyönyörűségeken vannak elmondva benne.

Elmondja abban igen helyesen és szépen, mily nagy érény az a takarékosság, mennyi sok szép és tudós dolognak a szülőanyja, miképpen lehet az érényvel még egyszerűbb és silányabb viszonyok között is családok jólétét, anyagi boldogságát előmozdítani, és közvetve, milyen befolyással van az ember életében a

takarékosság erkölcsi tekintetben is; miképpen mozdítja elő a takarékosság egyesek és családok békéjét, a jó egyetértést, miképpen teremt az rendezett viszonyokat az emberi háztartásban, hogyan veszi elejét az elzúllásnak, sokszor a kétségbeesésnek, melyet a takarékosság ellenkezője, a pazarlás előidézi szokott; minő befolyással van a czélzserü takarékosság a társadalmi viszonyokra s miképpen alapszik az állam jóléte egyesek takarékosságán, akkor, mikor ezen érény a nemzetett minden egyes tagját áthatja. Ez mind igen szépen, bőven el van mondva abban a könyvben, példákkal felvilágosítva. Ugy, hogy igazán elgondolkozik az ember, mikor ezt olvassa, és képzetele lelke elé varázsolja azt a boldog állapotú országot, melyben a munka szeretete mellett mindenkiben a takarékosság szép érényé van meg, s a hol mindenkinek lévén valami feleslegje, nagy a nemzet vagyona, hitele korlátolatlan, adóssága csekély és a szegények sorsa is türelhető. Megszívlelére méltó tanácsok vannak benne, s ha gazdag ember volnék megvénném a Légrady testvérektől annak a könyvnek egész kiadását, s a hány példány csak volna, egy-egy magyar ember asztalára tennék le egyet-egyet karácsonykor kriszkindlinek, (mert a magyar embernek tudvalevőleg nem nagy érényé a takarékosság), talán megszívlelné azokat a jó tanácsokat, és a maga javán okulva másokat is megtanítana a takarékosságra.

Én is neki elmélkedtem ama könyv olvasásakor, mert sok igazság van benne és az igazság akármilyen köntösben jelenik meg, mindig meg-

kapó. Pedig szent igazság, hogy ránk magyarokra nagyon is ráfér a takarékosság.

Legtöbb bajunk, a melylyel családi és társadalmi életünkben megküzdünk, a földeslegesség sokszor oktalan és haszontalan költségekben leli forrását. Igaz, hogy nem könnyű dolog a polgárisultság mai napság már túlfeszített igényeit az ezeket teljesen kielégíteni nem bíró bevételekkel, keresményvel teljes összhangzába hozni, de ha tudjuk azt, hogy a finomabb polgárisultság, igen sokat nem igényel, a mit mi jogos igénynek képzelnék, akkor valóban nem bírjuk belátni, hogy miért nem egyszerűsíthetők életünket azon mértékben, hogy a civilizációnak is meg legyen adva követelmenye. Itt nem a szükségességek megvonásáról van szó, a mire czélzserü takarékosság mellett soha sincs szükség, itt csupán a földeslegesség kiadásainak törléséről van szó, melyek talán pillanatnyi élvezeteket hoznak, de melyeknek utóza keserű szokott lenni. Itt nem a takarékosságnak azon neméről van szó, mely már határos a fukarsággal, s mely az emberi élet nemesebb élvezeteinek igényétől fosztja meg bennünket, hanem ezen költségekéről, mely nagyon is érinti meggyéjét a pazarlásnak, mely adósságokba ver, elhagyatottá, munkátlanná tesz, és legtöbbször megrojtja a jövőt. — Igen helyes közmondás az, hogy csak addig nyújtózkodjunk, a meddig a takaró ér: de ha ezt az élet viszonyaira alkalmazzuk, azt kell mondanunk, hogy nem is egészen odáig, mert ha valaki mindent elköl, a mit keres, az csak a mára gondol,

nem a holnapra, melyen — meglehet — hogy családjá koldusnak találja magát. Az igazi takarékosság számító berendezéssel mérí ki szükségleteit, anélkül, hogy elvonná azt, a mire szükség van, egy kis földesleg mindig marad előre nem látott véletlen esetekre) ha ezek elő nem fordulnak, annál jobb, az a kis földesleg szaporodik, és adott alkalommal sok szívet tépő gondtól megment. De valamint minden érény, nemcsak önmagára nézve szép és az embernek üdvöz hozó, a takarékosság is olyan, hogy az egész családban is, a melyet áthat, egészen más állapotokat teremt, más érényeknek hatalmas támaszát és tényezőjéül szolgál, és végre nemcsak a pénzre terjed ki, mely elvégre még teljesen boldoggá nem tehet, hanem a megelégedést nagyban előidéző módon kiterjed az élet minden viszonyára és körülményeire a családban, mely mivel boldogabb, mivel derült jólétnek örvend, összetartóbb, szeretőbb is lesz, és ezen állapotában a jó társadalmi viszonyoknak is kiváló alapja és támasza.

Vegyük csak példál magát az életmezést. Külföldiek, kik Magyarországra jönnek azt állítják, hogy oly sokat sehoh sem esznek mint nálunk, és valóban mi igen sokat adunk a gyomorra, s a diéta a legtöbbször bizonyára ismeretlen valami, s így van az általában mindenben, de itt is csak a földeslegesség, a túlságos kárhoztandó, melynek éppen semmi haszna sincs, sőt a legtöbb esetben ártalmas, káros.

Soroljunk e fel példákat az élet egyéb viszonyairól? Mutassunk oda a pazarlás rákfenéjének pusztí-

tására a közgazdaságban, kisebb birtokosaink, iparosaink körében, a honban különben legtöbbször panasz jó? Ezt földeslegesség tartjuk. Tudják ezt nagyon jól, azért csak végzük a hogyan kezdtek! Csak a meddig a takaró ér, de még ezen is beljebb.

A közraktárakról.

Már több ízben volt alkalmunk e helyen a közraktarak fontosságáról megemlékezni, különösen pedig kiemeltük azon kiváló elonyt, mely városunkra oly közraktár létesítése által háromolnék. Különböző tényezők foglalkoztak már ezen terv kivételével, többek között a Zalamegyei Gazdasági Egyesület, mely azon helyes eszméből indult ki, hogy a termelők érdekei teljesen összeessenek a kereskedők érdekeivel, és hogy Kanizsa városa, mely nemcsak Zalamegyének legjelentékenyebb kereskedelmi piacza, hanem mely az országnak egyik fontos emporiumát képezi, első sorban van hivatva arra, hogy egy közraktár létesítése által a hatalmas külföldi verseny által erősen károsított gabna, nyers termény és borkereskedésünket lábra segítse.

A helybeli kereskedő testület már ismételve tett is lépéseket ez ügyben a márvaló tényezőknél, de fájdalom, eddig minden siker nélkül. A legutolsó időben is folytak tanácskozások kiváló kereskedők között ez ügyben, a melyek most már remélhetőleg kedvező sikert fognak eredményezni. Sikertült ugyanis a kereskedőségeknek e fontos ügyre nézve magyar leszámítoló és pénzráltó banknak érdekeltiségét, mely banknak Széll Kálmán az elnöke, megnyerni. Ezen bank ugyanis Budapest városától is átvette a raktárakat, és az országban az így rak-

„Zala“ tárczája.

Epigrámmák.

I.

Mig e kedvelt magasztal érzelmek lángja hevíti,
Kell, hogy szent nevedet szívem közepére tegyem;
Ott ragyog az és mennyei fényt lent lelki
[valóma]
S még sírom is kóderül általa anyagi lény!

II.

Hogyha a lét kiaszott sivatag, vagy szörnyű
[magány csak]
Drága barát nélkül, szűnk kit epedve
[háajt]:
Ugy leltem bizonyára a mennyeik ölen vi-
[gadó má],
Mert szereltem Lajosom, nemde Te vagy
[je barát!]

III.

Ist az örök szerelmet heve ég e kebelben
irántad,
Mit zápor sóhajom, mit zivatar ki nem oit,
Soha viand a halál, de derül neved által a
sírbold,
Családként ragyog az ott is örökre nekem.
Kozsary József.

Az asszony, ha ördög.

SZALAY BÁNDOR-TÓL.

VI. Névnapi üdvözletek.

(Folytatás.)

Kedő Samuolné nagy bosszúságára egyszer csak az jutott eszébe a nagyhatalomnak, hogy a magyar emigránsokat jó lenne fölmenteni és megtette.
Adához is meghozta e hirt a hírlap.
Eppen Borkóvyval együtt ültek, mikor ezt olvasta. Roppantúl zavarba hozta e nem várt újság. Eppen akkor beszélték meg, hogy

most már a tizenötévi zálogdíj elment ugyan, de Madarassy — a mint leveleiből gyanítani lehet — nem szándékozik vissza Európába, de reménye sincs, hogy valamikor fölmentést kapjanak. Így tehát attól nem is kellett tartani a pokoli terveket főző Adélnak.

Mintán, tehát egybekelésük nézve semmi akadály sem volt előttük, csak is az öreg Kedő, azt akarta láb alól elterelni minden áron a ház életpár. A hájtóvádat az kalmával tett kísérlet meghiúsult. Ez időből fogva Kedő Árpád éber szemmel kísérte mostohaanyjának minden lépését, mert észrevette, hogy szegény gyámoltalan apjának élete ellen tör. Kedőné ezt igen jól látta, de könnyen túlgázolt rajta, mivel Árpádnak az ördöskék lázával folytatott szerelmi viszonyáról kimerítő tudomása volt.

A hájtóvádat után néhány napra Kedőöt figyelmeztette Adél, hogy Árpádot komolyan vegye négyszem közü és figyelmeztesse azon érényre, melynek szélén áll. Adja tudtára, hogy azon szerelmi viszony, mely egy oly előkelő, nagy ágyban született fiú a konyhák közé vezet, előbb utóbb szegényfoltot vet a családra.

Az öreg Kedőnek ez szentírás volt már csak azért is, mert az ő minden bölcseségében bővelkedő kedves felesége mondta, kinek akarata és beleegyezése nélkül ne gorbujljon meg egyetlen házjal.

Szegény öreg Kedő nagy tekintélyű feleségének méltó indignációjára nem birt hasonló szónoki hűvvel felelni, hogy igen is ez a „crimen fessae e nobilitatis“; hanem hát elég volt az őtől, hogy hátsapkáját, a nemzeti üresség mesterséges boltozatját földőz vágja és nem is emelte föl mindaddig, míg Árpád fiának tudtára nem adta, miképpen özikedjék a vérkeveréstől, mert az sohasem terem jó gyümölcstől; a paraszt csak paraszt marad, ha szászor földzabadijék is. Aztán, mintha legalább is három paraszt eszt volna le a szívről egészen megkönnyebbült, hogy hát mégis csak a sarkára bír ő még állani, mikor a felesége úgy kívánja. És mindennek felett az hiszgett neki, hogy érve megdönthetlennék valának, mert fűkáltszák

készülő fia sem volt képes replikázni, belenyugodott.

Kedőné mindezt tudta és meg mert volna esküdni, hogy ez víz leszzen az ő mal-mára. Tehát csak a férj leszzen most hátra. Igen, de ekkor vették tudomásul az angnostit. Ez minden légyárakat romba döntötte.

De Kedőné nem azon jellemek közé tartozott, kik az első akadálynál visszahétknek. Mikor a hírt elolvasta Borkóvyhoz fordult.

„Mit gondolt Elek, fog-e élni Madarassy az amnestiával?“

„Én azt hiszem — válaszolt Borkóvy — hogy Iván barátom sokkal jobban szeret hazáját és gyermekét, hogysem künn maradna. Mihelyt az amnestiának híret vepnd; azonnal bejön és pedig mint gazdag nábob. Sőt az sem lehetetlen, hogy valami uton-módon megszédítve jó ebove a fölmentést, valahol Olasz- vagy Törökországban várta meg annak kihirdetését s néhány nap alatt már itthon lesz.“

„De Elek, akkor én veszve vagyok. En eddig hitegettem Ivánt, hogy leányá el, egészszéges és szép előmenetelt tett a tanulásban. Ha most a leányért remegő apa megjön és látja, hogy leveleimnek minden betűje ügyesen kigondolt hazugság, a legkétágtébe-essebb lépést követheti el. Meg csak arra gondoljon, hogy egyszerre koldussá lennénk és ragyogó állaink, hogy egyik független urai leszünk e szép birtoknak, hogy szerelmünket nyitlan megmutathatjuk a világnak, nem kell a hűdőség vagy közöny álarczába zárnunk — mind, mind romba dőlnek.“

„Igaz, de mit tehetünk?“

„On kérői azt, ön a tettekre teremtett férfi? egy nőtl, kinek csak egyetlen hályma, ereje van: a szerelem; annak is őntaga a legkínosabbabba rabja. Ha én férfi volnék, ha ereimben nem az én nememnek tehetetlen, gyáva vére bűtögna, nem kérdésen Borkóvy Elekől, hogy mit tegyek akkor, mikor kedvesemnek életéről, mindenéről van szó, hanem áldozatul tenném a szerelem oltárára életemet, becsületesemet, még üdvösségemet is. Igen, csakhogy alor forró, mindent feloldó

szerelem kell.“ — Így szólt hűvvel Kedőné; nagy sötét szemekt Borkóvy Elekre függészté s azokból két ragyogó könnyező gördült végig a márványosna arczon; aztán a pam-lagra hanyatlott.

„Eletem, mindenségem, Adél! ne essél kétségbe! Inkább egy csepp kionton érteit véremet, csak könyvedet ne lüssam. Szólj mit mit tegyek?“

„Semmit! — szólt sötéten Adél — Madarassy Adél, ha nem férfi is, busog oly nemessér ereiben, hogy a „vagy-vagy“ pillanatában szívebűd, bár felejteti egy elnémitő tört. Mért bizzam én férfiban? A férfi csak addig rabja a nőnek, míg ajkain megrésze-gül; azután a nő lesz játékszer a férfi előtt. Távozzék! Majd ha e szívől kieresztem azt az átkozott vért, mely öntört forrott, jőjön el és kaczagjon fölöttem!“

Borkóvy leborult Adél előtt. Olyan tulvilági volt ebben a pillanatban annak arca, hogy Borkóvy imádkozni szeretett volna előte, ha régen az ördöggel nem volna alkuban.

„Adél — szól remegve s átkarolta Adél térdeit. — Mindent megteszek. Ne vádolj üdvösséggem! Jer ölj meg, eskölkjaneg, hadd részogüljek meg még jobban, hadd lássam hadd érzem menyországnak a poklot, egy könyvebben rohanok kárhoztamba érteid. Ne téj; Madarassyak veszni kell!“

Adél méltóságos tekintettel állott odább.

„De biztatomi-e benned? — szólt — benned, a ki csak néhány pillanat előtt habozva áltál és remegteél, mint a gyermek, kinek kezébe adják a fegyvert, hogy süsse el?“

„Mindent megteszek, csak öl, csak széress!“

„Jó, tehát most menj G....be. Az igaz, hogy ide messze van, de ha ezintén szóltál, ezt is megteszed. Ha Iván haza jön, ott ke-rösszül kell jönnie. Fogadj kémekeket, béren-cseket, szóval tegy meg mindent, e mit szükségesnek tartasz arra, hogy egy keresztül-utató idegen se jöhessen keresztül tudot nélkül. A többit rád bírom. Teljéit menj, mert az idő drága! A várost el ne hagy. Időnként elmegyek hozzád. Istev veled! Ne

e esők bátoritól! Ha Iván huzám juthat a te vigyázatlanságot következtében, akkor csak ravatalomra lá hatsz meg egyszer.“

Rögön intézkedéseket tettek az elutazásra. Egy óra múlva Borkóvy Elek Kedőnének csakjaitól részogülten ment örölmá-sára. —

Másnap az öreg Kedőnek nevenapja volt.

En alkalomra a régi jó ezmborák összegyűltek. Hivatalos vala a község erdemes plébános is; kedélyes öreg ur, hárveses rím-lés; minden toasztját verében szokta el-mondani.

Akkoriban a nagyurak gyomra csak egy a harangzó után jart, mint a szegény emberé. Egy néhány idogott majmole evett csak; akkor, mikor a szegény ember meghüll és uszonat eszik. És abban a jobb gyomor-korban azért sem kötöttek a vődséget az étiquette akasztójára, amert szinte gyomorjal bevalotta, mikor elhűtök a dolet, hogy önla bizony erősen fellélik.

Pedig kérem ez nem is igen régen volt. Ezelőtt 15 esztendővel Abban a boldog idő-ben, mikor én kis gyerek voltam; azim a sok szép néni között patyásaimmal bújdosít játszottam.... a kringolok mellett. És az imposus visélet abban az időben bukott meg és most már anyira lenyártak magukról a szép néni, hogy bizony bizony nehéz volna most közöttük bújdosít játszani. Magukat is nagy ügyvel, bajjal bírják csak alub-tamni mostanában a módja szoknya-prés-ményben.

Na de ha mi ilyen dolgokkal bajlódunk, akkor a kedélyes plébános ur megnéhet, mert már kijelentette és pedig pattogós riu-ben, hogy:

„Kedő Samu nem János,
Ehes már a plébános.“

„Mindjárt ment atyám, mindjárt!“

„Csakugyan húzzák a páfogó levest. A fődégek helyet foglalnak. Nem igen kell kijelölni a helyet; nem is perölnek csupa ud-varasságból, hogy melyik hűtö hátráb? A rémek elfoglalják az öket megillető helyet;

Kiadóhivatal: Fischer Fülöp könyvkereskedés. Ujvárosi utca. 513. szám.

Előfizetési árak: Éves 5 frt. Fél éves 3 frt. Negyedévre 1 frt. 50 kr.

Hirdetmények: 5 hasábol petitor egy sor 7 kr. többesori hirdetésnél 5 kr. Bélyegdíj 30 kr.

ZALA

MEGYEI ÉRDEKŰ.

KÖZMŰVELŐDÉSI, TÁRSADALMI ÉS GAZDÁSZATI HETILAP

A ZALAMEGYEI GAZD. EGYESÜLET ÉS TOBB MÁS EGYLET HIVATALOS KOZLONYA.

Szerkesztői iroda. Hova a lap szállami részét illető közlemények küldendők Ujvárosi utca 513. sz.

Bérmontelen levelek csak ismeri kezébe fogadtatnak el.

Kéziratok vissza nem küldetnek.

Nyitlér: Petitor 10 kr.

A roncsoló-toroklob.

(Dyphtheritis.)

Talán sehol az országban nem beszélnek annyit a dyphtheritistől, mint épen itt nálunk, és ezen körülmény azon meggyőződést érlette meg bennem, hogy sehol nem ismerik kevésbé e bajt, mint épen nálunk!

Azért szükségesnek tartottam e lapok hasábjain némelyeket elmondani e betegség megismeretelésére vonatkozólag, hogy némi fogalmat nyújtsak ezen betegség fölismerésére!

Mert, ha a gyermek előtt gyakran emlegetik a „mumust“ és elmondják neki, hogy annak egy nagy tarisznyája van, melybe beleteszi és elviszi a rossz gyermeket, — végre egy bizonytalan fogalmat alkot képzeletében — még a jó gyermek is — és rettenet, olyasmitől, a mi a való világban nem is létezik!

Már pedig az senkire nézve nem lehet kellemes érzés, ha félni, rettegni képtelen!

A roncsoló toroklob egyáltalán nem új betegség! Régen szedi már az áldozatait — kivált a gyermekvilágban; — csak hogy ez előtt minden gyermekbetegség, mely a torokban fészkelte be magát és sajátosságosan úres, — úgynevezett ugató-köhögés, nagy-foku láz, fejfájás stb. által kísértetve halálos kimenetelt vett, legtöbbször azon gyűjtő fogalom alatt volt ismeretes: „torokgyík“ — „angina.“

Későbbben már megkülönböztették a „hártvás torokgyíkot.“ — angina membranacea vagy croup —, melynél a torokürben olyan-szerű finom hártvák képződnek, mint ami-

lyen a tojás héjának belsejét befődi és mely hártvák az által váltak veszélyessé, hogy lejjebb, a légcsőbe és annak finomabb ágába is benyomultak és a különben is szűk légutakat a nyálhártvák felduzzadása, és azokon még idegen hártvák képződése által a levegőre nézve áthatatlanná teszik, és ez által a vérnek a levegőtől nyeredő „lenny“ általi megújulása levén lehetetlenítve: a vérben nagymennyiségben gyűl meg az élet föntartását gátoló gázemű anyag, a szénsav, és ha ezen hártvák eltávolítása, és azok újból képződésének megakadályozása idejében nem sikerül, az ilyen beteg gyermek mindig nehezebben lélegzik, végre csak a ülve, hátrafelé hajlított fővel képes lélegzeni, akkor is fűtyölő, sípoló hangon; — arczszíne mindig és mindig kékesbe átjatszóbb vörös színt ölt, miközben szívdobogása szörnyű gyorsaságot ér el, hideg verejték borítja arczát, testét, míg aztán a lélegzés teljesen megszűnik. Ez a croup!

A másik volt az úgynevezett: „mirigytorokgyík“ — vagyis a torok bejáratánál, az úgynevezett „nyelvcsep“ két oldalán levő „mondolák“ — torokmirigyek — gyulladása. A gyulladás közbeni megnagyobbodás olyan fokot képes elérni, hogy a beteg nem csak, hogy egy csepp folyadékot sem tud lenyelni, de végre a lélegzésben épen úgy megakadályoztatik, mint a kára hártvás-torokgyíknál, és elhagyatásában a beteg épen úgy életével adózhatik, mint amannál. De e mirigyek gyenyedésbe mennek át, bennük tályog képződik, és e miatt lesznek oly annyira nagyokká, hogy a lélegzést

elzárják és azért ez a beszege sokkal kisebb jelentőségű a másikkal, mert a mirigyekbe eszközölt beszúrás által a geny eltávolítottván, minden veszélynek eleje van véve, sőt ideje korán gyógykezelés alá véve, nem is éri el ijesztő fokát: a beteg rövid uton meggyógyul!

A dyphtheritist maga az orvosi tudomány is csak akkor kezdő megkülönböztetni a hártvás-torokgyíktól — crouptól — midőn vizsgálódásai körébe bevonta az úgynevezett „gór-csövet“ — mykroskop — melynek segítségével úgy a torokürben, mint a beteg vérében létrejövő körterményeket megvizsgálhatta és azokban ezen eszköz segítségével a „kórermző“ anyagokat is fölismertette.

Amint ezen eszközzel a kutatás mindig nagyobb és nagyobb tért hódított meg, annak ismeretere jöttek az orvosok, hogy úgy a cholera, typhus, mocsárláz s. a. t. mint a dyphtheritis, bizonyos, a földön tenyésző, de érett korában a levegőben uszálló igen-igen apró gombanemű anyagok által idéztetnek elő, melyek a beszívott levegő, vagy a megevett étel által a testbe jutván, a testben tovább tenyésznek, tenyészésük folytán megmérgezik magát a vértömeget is, és ily módon válnak az életre veszthozóká!

A dyphtheritis tehát sajátlagos kórermző anyag által jön létre, mely anyagot ugyan azon időben számtalan egyén lélegez be; de a betegség még is csak azoknál nyer kifejlődést, kiknél a kóranyag továbbfejlődésére az előfeltételek: a fogékonyág meg van.

A hajlamosító okok között az egyéni alkat mindenesetre nagy szerepet játszik. Görvélykóros — scro-

phulás — gyermekek, kiknél a mirigydagánatok, torokhurutok úgy is otthonosak, hamarabb lepetnek meg e baj által, mint más, egészen egészséges gyermekek, mert azoknál a fölvevő ragályanyag, a továbbfejlődésre alkalmasabb feltételekkel találkozik!

E lapok hasábjai nem képezik azon tért, hol ezen, nagyon is vitás természetű bajt tüzeseen tárgyalni lehetne, azért az elmondottak után csupán arra szorítkozunk, hogy a roncsolótoroklob ismeretű fő tüneteit elősoroljuk és egyúttal a kezelésükre mutatózó óvó-eljárásokról megemlékezzünk!

Hogy valamely láz és köhögés által meglepett gyermeknél a roncsoló-toroklob bekövetkezésére gondolhassunk, mindenké elözt szükséges, hogy azon községben, vagy városban a roncsoló-toroklob előjövetele megállapított tény legyen, és csak akkor felhívunk ezen betegségtől, ha gyermekünknek a következő tünetek mutatkoznak:

Az előbb jökevény, kedélyes gyermek minden ismert ok nélkül makrancos, kötekedő, rossz kedvű, siránkozóvá válik, majd fátyolozottá, rekedté lesz hangja és száraz köhögés mutatkozik nála, melyet akkor nap, vagy más-harmadnapon főrőség követ!

Ezen tünetek bár más féle heveny lázas betegségek is tünetei, de ha a gyermeknek ekkor az alsó állkapoczáját a fülek alatti szögletben ujjainkkal megtapintjuk, és ottan borsónyi, mogyorónyi mirigydagánatokat éreztünk és aztán a gyermekkel kinyitattjuk a száját és a nyelv közepét egy kanál ny-lével lenyom-

juk, miközben a gyermekkel „a“ betűt hangoztatunk, belenezünk a torokba, és ha két oldalt a nyelvcsap mellett, vagy magán a nyelvcsapon, fehér foltokat találunk: akkor van okunk a dyphtheritistől féltünk és föltétlenül orvosi segély után kell látunk!

Olyan időben, midőn a roncsoló toroklob járványszerű föllépése meg van állapítva, különösen óvniunk kell a gyermekeket a meghüléséktől, miért legjobb őket a járvány megszűntéig szobában tartani és óvodába, mint iskolába nem bocsátani, mert sokszor ezen helyeken egyik gyermek a másik által lesz ragályozva!

A lakosokból föl szelöltetendők és a mennyire lehet, egyenlő hőmérsékletben fűtendők — természetesen télen.

Azután tanácsos a gyermekeknek — de csak járvány idején — torokukat naponta megnezni, mert sokszor az előjelök vagy épen nem, vagy csak olyan kis mértékben mutatkoznak, hogy a leggondosabb szülők figyelmét is kikerülik!

Ennyit mondhattam a dyphtheritistől, és ennyinek ismerete is jobb, mint semmi!!

Aszkulip.

Jegyzőkönyve

az alakítandó első magyar általános dunántúli tisztviselő egylet 1881. évi. okt. 23-án összehívott értekezési ücséjé.

Jelen voltak: gr. László Ruzs, Győr-egye alispánja, Nagy Pál, Győr város polgármestere, Zechmeister Károly, városi tanácsos, Laczai Ferenc, városi tisztviselő, Buzássy Károly, városi főmérnök, Sebőgyi Jakab, ügyvéd, Arany Ignác, tanácsbíró, Jári hivatalnok, Hajda Mihály, dunántúli, jórési ügynök, Kerényi Nándor, vállalkozó, igazgató, Dr. Kautz Gusztáv, jogakadémia-igazgató, Langer József képzési igazgató.

Hozott elő Károly Ruzs „Hozott elő Károly Ruzs...“

„Hát az ifju Kedeó uraság örökre bucsút vett a szüle háztól; ügyvédi irodát nyitott Pesten és elvette...“

„Tudja barátom, iszo ez egy kicsit fura a robust. Mikor az ember valakit pendeles gyerekül látott utoljára, aztán találja el, hogy ki lett a felesége? Hanem azért úgy találomra annyit merek mondani, hogy a mint gyerek korában látszott, hát valamely korában nem igen hajította a bolondok köréket. Így hát a házassága is okosan történt.“

„Bizony pedig az igen tisztelt publikum egészen más véleményben van.“

„Na szólna, né szólna kedves Laczai barátom, a publikusok! Mejjon ki a mezőre! Ha talál egy talakadást, dolgon köztük valami kosztot! Majd meglássa: hogyan összeröfönnök, hogyan tépik, szaggatják. Mikor elemészették, nyugodtan szellemnek és turják tovább a földet. Ott van a nagyon tisztelt publikum! — Na de hát folytassa csak edes barátom: kit vett el hát Kedeó Árpád?“

„Zala“ tárczája.

„Szeretlek.“

Hallottam a zephir Edes suttogását És az alkonyi szél Epedő nyögését, De ez égi hangnak Nem találtam mását. — Mert ártatlan szived Mézőn édesítél — „Szeretlek.“

Hallottam a hattyu Éa csalogány dalát, De nem találtam benn Azt a harmóniát, Mely a porhüvelyt is Az égbe emeli; Ezt csak mézes sikkad Údvihangja műveli: „Szeretlek.“

Hallottam a patak Enyhe csevegését, Hallottam a tenger Fönszögését; De szívem e lelkeknek Ujjászúrlését Mégis csak e búvós Hangoddal okozád: „Szeretlek.“

Hallottam a felhők Barra ólén támadt Keoség menyőrgését, S láttam a villámot; Sokat e nagy erő Az istenhez szel, Engem pedig oda Örmökönnyimmel E szób vissz: „Szeretlek.“

Kocsiró József.

Az asszony, ha ördög.

SZALAY SÁNDOR-TÓL.

VI. Névnapli üdvözlések.

(Folytatás.)

A magyar nem úgy gyártja szokásait, az úgynevezett nézeti divatot, mint például a francia; úgy jön az magától. És a mit teszünk, azt minden fogható eszt ember könnyen markon foghatja, hogy mért tesszük úgy.

Valami józanságba telhetetlen külső országi felebarátunk, már olyanfélét is penge-tett, hogy a toasztokat az első táll étel után kellene tartani, a míg tiszta ésszel szólhat mindenki. Már hiszen közönséjük szépen a jó szándékát, hanem azt tartom: mi nekünk még a pecsenye mellett is elég eszünk van. Külömben mi is a pecsenyét ennők meg legelőnök.

Akár így, akár úgy, hanem a mi kedves plébánosunk nem igen szereti az indigékat. A pecsenyét hordják, tehát föláll; eléggül képpel mosolyog, mintha ebben is se giteni kívánna a tisztelt vendégkoszort.

Pezszo, hogy az ő mosolygás elö ok s t. vendégkoszorúnak arra, hogy minden botrány nélkül kacsogjon. És a plébános ur-nak még jobban teszik. Torkát köszörüli; természet rázza, szemével égnek ágaakodik és oldalba teremt a Pogaszut.

„Van egy boldog ország; akármí a neve Elég az, hogy bőven asszonyonnyal van tele. A kik ottan jártak olyformán beszélnek, Ott a férfiaknak porciószám mérének.“

Már nem tudom, hogy a tisztelőndő ur, hogyan keveredett volna ki abból a sok asszonyból; vagy miként állította volna és bizonyította volna be, hogy porciószámra is jó az asszony? azt nem bírom elképselni.

Hanem a véletlen segítségére jött neki, illetőleg megmentésére a tisztelt vendégkoszorúnak, hogy ne kelljen a jószívú és rimgyártó plébános urnak rettenetes porciókban mért verseit végig pukkadozni az elfojtott nevetéstől.

Egy szolga lépett be és jelentette, mi szerint kocsin valami küldeményt hoztak a nagyságos ur számára.

„Ki küldte?“ — kérde Kedeó. „A fuvaros azt mondta, hogy egy ur küldte a városból, ki azt mondta, hogy rövidesen maga is utána jön.“

Kedeó a küldeményt felhozatta. Hosszakas négyzetű deszkákból össze-szegezett láda volt az. Nagy kiváncsisággal kezdtek felbontani, mivel külsejére annyi volt csupán írva: „Amerikui küldemény.“

Az öreg Kedeó mosolygott magában. „Bizonyosan az a kópé Iván leg meg valamivel a nevem napjára! Valami ideutatótól küldte el“ — szölt Kedeó.

A vendégek mindnyájan kíváncsian álltak körül. Mikor a deszkát lefeszegették róla, megint egy másik deszkázatot találtak. Így valami háromszoros szegezés lefeszegése után, szép érezkoporsó feküdt a vendégek elött. Mindnyájan elhalaványodtak; az ajkak elnémultak. Senkiesem merte a koporsó fölörni.

Végre a plébános urnak kellett ezt a funkciót végezni. Eleget elkísért a másvilágba; megszokhatta őket.

Mikor a koporsó fölnyitattott, a körülállók ajkain a meglepetés felkiáltásai hangzóttak.

A koporsóban Madarassy Iván hullája volt.

Erre aztán még a plébános urnak is torkán akadtak a rimek.

A legnagyobb meglepetés és lehangolt-ság közben csinos nyulánk bárná uri ember lépett be és bemutatla magát, hogy ő Pásztyó Ödön, orvos, ki Amerikából jő és — miután Madarassy Iván barátjának az volt utolsó kívánsága, hogy hamvai az edes hazai földben pihenjenek — tetemet magával hozta. — Elmondta, hogy miként éltek együtt, mint jóbarátok. Mellette volt az utolsó pillanatig.

Igen szomorú névnapli üdvözlés volt ez. Mindenkiük ajkán kettő vágta a mosolygást.

Csak Adél szemébe ült ki a pokoli győzelem öröme, és kéjjel pihenésté tekintetét a feltűnő szép orvoson. Tudja Isten mi villant meg egyszerre agyában? Az orvosai kihívó kacérsággal lábat.

A vendégek Borkövi kegyvesztéséről kezdtek suttogni.

VII. Az új kegyelt.

Harmadnapra nagy ünnepélyességgel végezték a temetést szertartást. Madarassy Ivánt eltemették örök nyugalomba, Adél lelke rettenetes telhetől szabadult és kilátásai még fényesebbek lőnek.

A temetésen, senki se tudta: honnan? meglepett az öreg Marton Gáspár is. Igazán öreg volt szegény; az évek mélyen szántottak becsületes képén; izmai jó részben el-veszték a régi rugékonyágot. Hanem az öreg azért nem engedett a pogyeunyozezből. Olyan katonái tartással lépkedett a koporsó után, mintha az a 75 év valami szelős köpönyeg lett volna a vállán. Egyébként igen zárkózott volt; senkivel se beszélt, csak pár szót sem.

Egyik-másik régi ismerős oda ment hozzá üdvözölte a szokott bizalmasággal. Hidegen válaszolt. Csupán egy becsületes képű ural — a Madarassy uralnak valamelyik korabeli tisztjével — beszélgetett hosszabban. A tiszt körülbelül 50 éves lehetett; az öreg „Laczai barátom“-nak látni. Mi is e néven bizalmaskodjunk vele!

„Hát a legujabbat nem hallotta, director ur?“ — kérde Laczai.

„Mondtam már Laczai barátom; ne ti tudljon engem directornak, ördög vagyok én, nem director. Mióta az én jó uram valamelyik gonosz órájában azt az idre-todre, bidre-bodre asszonyt, azt a szán menyas szonyát, beleültette ebbe a drága szép uradalomba; csak lógós voltam; csak a titulom volt director. Azt is csak az hitte, a ki akarta. Most meg, mióta bucsút vettem, hát éppenséggel nem vagyok director; meg nem is leszek, míg az én becsületes Iván uraságom át nem veszi a vessződ jósságot.“

széles fejedelmű, mint, kiknek testétől halmán van sokára magunknak is fejünkre...

A közvélemény e szava, a táborban látott sokféle nyomor oly sáhtározásra bírta Józsefet, hogy mint a naszáni herceghez...

A háború folyamánban 1789-ben a hős, de már 78 éves Hadik Endre bizott meg a fővezérséggel. Horvát és Tótorországba...

1780-ban a hosszu ostrom után Új-Oraova ja megadta magát s ezzel a törökök kedvező helyzetbe teljelen megváltozott.

Mint annak idejében a belgrádi békekötés, úgy most a szisztovai békekötés részletei is egy-külön egyezmény által szabályozottak...

Helyi és megyei hírek.

Szerkesztő ur távollétében Friedmann Bernát ur volt oly szives e szám szerkesztését elvállalni.

Hangverseny. Az „I. nagykanizsai kereskedő ifjuság egylete"-nek f. hó 26-án táncvirágalmal egybekötött hangverseny...

Zalaegerszegről értesítenek bennünket: A helybeli népkönyha ismét megkezdte áldásos működését...

A szerb-görögkeleti egyházi congregans f. hó 27-én ünnepélyesen nyitotta meg Karlovcán. Angyali metropoliai adminisztrator nyitotta meg a gyűlést...

Bécsnek új bálmulni valója van. King-Fu automata személyisége az. Neve kínai, ruházata török, de származására nézve berlini.

A zsekkészítők egyesületének közlése. A zsekkészítők egyesületének közlése, melyet jól szervezett zenekarának jeles játéka által nyújtott.

A második estély egészen megfelelt a várakozásnak, melyet az első után jöttve ezen estélyekben kötöttünk.

Köszönetek. Köszönetek a közönség gyűlt egybe, hogy ez utal a kör helyisége már-már kicsinynek bizonyult.

A nagykanizsai iparosok betegsegelyző egylete f. hó 27-én az egylet pénztára javára a „Korona" vendéglőgáldóban sikerült Katalinából rendezett. Felüljárati sziveskedtek: Fárnek K. ur 60 kr; Weber N., Nagy János, Tóth Lajos, Baboss L., Zánkay és Farkas urak 50 kr-ával = 3 frt. 11 közös hadseregbeli katonatiszt 30 kr-ával = 3 frt 30 kr. Négy ur 20 kr-ával és 4 ur 10 kr-ával = 1 frt 20 kr., összesen 8 frt 10 kr.

Gyászír. F. hó 26-án hunyt el Altman Mihály tűzoltóparancsnok és 27-én kísértetett örök nyugalomra.

Zalaegerszegről értesítenek bennünket: A helybeli népkönyha ismét megkezdte áldásos működését, szegényeinkről ismét egy időre gondoskodva van annál is inkább, mert képviselőnk Farkas Dávid ur 6 nagysága szintén 100 frttal volt szives gyarapítani a pénzkészletet.

Ugyancsak Zalaegerszegről írják: E hó 25-én vitük sirba négyeltnök legfrégibb tagját Mayer Sarolta asszonyt.

A szerb-görögkeleti egyházi congregans f. hó 27-én ünnepélyesen nyitotta meg Karlovcán. Angyali metropoliai adminisztrator nyitotta meg a gyűlést, aztá. Cséh E. királyi biztos felolvasta magyarul a királyi leiratát s szerb nyelvre fordította.

Tánczeremből a koporsóba. Elérkezett a tánc évadja, ritka fiatal ember, ki a tánc muzsikájának szivesen ne áldozna.

Tánczeremből a koporsóba. Elérkezett a tánc évadja, ritka fiatal ember, ki a tánc muzsikájának szivesen ne áldozna.

odahagyta a tánctermet s egy ismerős családot kísért haza. Alig érkezett azonban a ház kapujáig, midőn egy sikoltással össze-rogyott s azonnal meg is halt.

Bécsnek új bálmulni valója van. King-Fu automata személyisége az. Neve kínai, ruházata török, de származására nézve berlini.

A zsekkészítők egyesületének közlése. A zsekkészítők egyesületének közlése, melyet jól szervezett zenekarának jeles játéka által nyújtott.

A második estély egészen megfelelt a várakozásnak, melyet az első után jöttve ezen estélyekben kötöttünk.

Köszönetek. Köszönetek a közönség gyűlt egybe, hogy ez utal a kör helyisége már-már kicsinynek bizonyult.

A nagykanizsai iparosok betegsegelyző egylete f. hó 27-én az egylet pénztára javára a „Korona" vendéglőgáldóban sikerült Katalinából rendezett.

Gyászír. F. hó 26-án hunyt el Altman Mihály tűzoltóparancsnok és 27-én kísértetett örök nyugalomra.

Zalaegerszegről értesítenek bennünket: A helybeli népkönyha ismét megkezdte áldásos működését, szegényeinkről ismét egy időre gondoskodva van annál is inkább, mert képviselőnk Farkas Dávid ur 6 nagysága szintén 100 frttal volt szives gyarapítani a pénzkészletet.

Ugyancsak Zalaegerszegről írják: E hó 25-én vitük sirba négyeltnök legfrégibb tagját Mayer Sarolta asszonyt.

A szerb-görögkeleti egyházi congregans f. hó 27-én ünnepélyesen nyitotta meg Karlovcán. Angyali metropoliai adminisztrator nyitotta meg a gyűlést, aztá. Cséh E. királyi biztos felolvasta magyarul a királyi leiratát s szerb nyelvre fordította.

Tánczeremből a koporsóba. Elérkezett a tánc évadja, ritka fiatal ember, ki a tánc muzsikájának szivesen ne áldozna.

Tánczeremből a koporsóba. Elérkezett a tánc évadja, ritka fiatal ember, ki a tánc muzsikájának szivesen ne áldozna.

Femesvározt iszonyu pusztításokat vier végbe a roscsoló törökök. Kötányi derék polgárnak öt tagból álló családját egy napu ragadta el a rémületes betegség.

Pápa városa is új színházat épített. Jövő hó 7-én fog megnyitni, mely alkalommal a megtartandó díszelőadásban a Feleký pár, Mihályffy Károly, Ody Lehel, Solyomsey Elek fővárosi szimulvezek is fogközreműködni.

A czegetli színházat f. hó 26-án nagy ünnepélyességgel nyitották meg. 8 hónappal ezelőtt pendítették meg az eszmét, s ma már játszanak a színházban.

Nyujtsunk kezét a szerencsének! 400,000 márka. Gyorsnyomú nyujt kedves esetben a legujabb nagy pénzkiosorolás, mely a magas kormány által jóváhagyva és bitatósítva van.

Table with 2 columns: Prize amount (e.g., 250,000, 150,000, 100,000) and Number of winners (e.g., 1 nyer., 23 nyer., 3 nyer.).

Kaufmann & Simon, bank- és váltó üzlet Hamburgban. Levélírás és áldás mindenféle állattudomány, vasúti részvények és köztársasági jegyek.

A. Akker én már jobbat mondok; 1 leves, 1 bus, 1 teásta, 1 liter bor és még ráadásul 1 britannica szivar 55 kron.

Ó. Tanító ur nem fog ám a mennyországba jutni, pedig a gyermekek is oda kerülnek.

En. Hiez, éppen azért nem kívánkozom én a meyyországba, mert meg látom is megtálnak teni tanítóknak 500 ft fizetéssel.

Nyilttér*) Bence József, kitűnő bűvész városunkba érkezett s előszörökön decz. 1 én a „Szarvas" vendéglő nagytermében fényes előadást fog rendezni a magasabb bűvészliszboszólás, tükördelejező és természet-tudomány köréből; záróképek az indiai nádalokosarat vagyis a kővonalhercegnő bíbósját fogja bemutatni, mely mutatvány a om tinusz legnagyobb városában is nagyobb fellépet okozott és úgy a londoni min a parti műköroket folytonos izgatottságban tartogta.

Felelős szerkesztő: HOFFMANN MÓR. *) Az e rovat alatt közléseket nem vállal magára felelőséget.

Large advertisement for 'Lungen- und Magenleiden' (Lungs and Stomach ailments) by Hoffmann. Includes text about the product's benefits, the inventor's name, and a list of agents.

Large advertisement for 'KARÁCSONRA és ÚJÉVRE!' (For Christmas and New Year!) by Fischer-Fülöp. Promotes books, music, and stationery, mentioning 'Nagy-Kanizsán' and 'Felnöttek mint kicsinyek számára'.

*) Horváth M. VII. 664. f. *) Új magy. Múzeum. 1857. I. 260. f. *) Pasty Fr. I. 211. f.

